

REBELL

Ges ut av Revolutionär Kommunistisk Ungdom. Nr 2-2018 Pris 30 kr

ÄR DET RYGGGRADEN HAR OPERERAT BORT?

MÖJLIGHETEN OCH RÄTTEN

till att ta till strejk som en kampmetod har inte alltid varit en självklarhet. En av de tidigast dokumenterade strejkerna i Svensk historia utspelade sig i Sala silvergruva i mitten av 1500-talet där arbetarna lade ner sina verktyg för att föra fram krav om högre lön. Denna strejk mynnade ut i att den dåvarande kungen, Gustav Vasa kallade företeelsen för myteri och de strejkande fängslades. Flera antas även ha avrättats.

Sedan dess har strejkvapnet kommit att bli den mest effektiva stridsåtgärden för arbetare med syfte att förbättra sin situation på en arbetsplats. Att strejka på en arbetsplats slår mot det heligaste för arbetsköpare och kapitalister – produktionen och i längden profiten.

VÅR SOCIALDEMOKRATISKA regering har tillsatt en utredning under ledning av vår

arbetsmarknadsminister Ylva Johansson, utredningen skulle syfta till att se över strejkrätten med grund i den konflikt som varit i Göteborgs hamn mellan arbetsköparen APM Terminals och Hamnarbetarförbundet. Men denna utredning rör sig snarare om ett beställningsjobb från Svenskt näringsliv och Sveriges Hamnar, än en objektiv utredning i frågan. Det uttalade syftet med utredningen har varit att få fram en arbetsfred i Göteborgs hamn.

EFTER ATT DEN PLANERADE

utredningen blivit uppskjuten, från slutet av maj till slutet av juni, presenterades en uppgörelse mellan de centrala parterna på arbetsmarknaden redan den 5 juni. Det förslag som nu har presenterats av parterna;

LO, TCO, SACO och Svenskt Näringsliv ger oss att fredsplikt upphöjs från mer av en gällande praxis till att faktiskt skrivas in i lagboken.

Förslaget innebär att stridsåtgärder endast får vidtas för att uppnå kollektivavtal, med fredsplikt och endast för krav som man förhandlat om innan stridsåtgärder sedan kan vidtas. Denna överenskommelsen kommer nu, trots att 12 av LO-förbunden sedan i vintras har tagit avstånd och förkastat regeringens utredning av strejkrätten.

Från LO har man hävdat att den pågående utredningen skulle riskera att rubba maktbalansen på arbetsmarknaden. LO:s avtalssekreterare Torbjörn Johansson beskriver det hela som att det är *ett kirurgiskt*

Att strejka på en arbetsplats slår mot det heligaste för arbetsköpare och kapitalister – produktionen och i längden profiten

Detta *kirurgiska ingrepp* innebär att LO nu opererat bort de få kotor som fanns kvar i den redan hårt ansatta ryggraden

ingrepp som inte inskränker löntagarnas demokratiska rätt att strejka.

DETTA KIRURGISKA INGREPP innebär att LO nu opererat bort de få kotor som fanns kvar i den redan hårt ansatta ryggraden. Den ryggrad fackförbund måste ha för att kunna stå upp för och ta strid för sina medlemmar. Man har nu istället opererat bort möjligheterna för mindre, kanske mer stridbara, fackförbund att kunna teckna kollektivavtal på arbetsplatser där det redan finns avtal. Med detta försvagas den redan svaga fackföreningsrörelsen vi idag har i Sverige.

2017 RAPPORTERAR LO att bland vi unga i åldern 16-24 är den kategori där minst antal är fackligt anslutna. Endast 38 procent av oss unga som arbetande i LO yrken var 2017 fackligt anslutna. LO blir allt svagare vilket lämnar även vår planhalva till arbetsköparna

att spela på. Detta är i sig tragiskt, för vi behöver förbättra vår situation på landets arbetsplatser i försvar av de vinningar som arbetarrörelsen under decennier kämpat sig till. Det vi behöver är mer stridbara fackförbund. Som för att förbättra situationen för sina medlemmar går i strid istället för att sitta i knät på näringslivet och arbetsköpare. Det handlar inte heller bara om att försvara det som är vunnet, och idag hotat, utan också en vilja att avancera för nya vinningar.

Nadja Lundberg
är redaktör för *Rebell*

REBELL ges ut av Revolutionär Kommunistisk Ungdom, Kommunistiska Partiets ungdomsförbund.

Tidningen är beroende untkommunistisk.

Adress:
Rebell
Box 31187
400 32 Göteborg
Tel: 031-244417
E-post: rebell@rku.nu
Hemsida: www.rebell.se

Redaktion:
Arvid Gustafsson,
Nadja Lundberg,
Linda Kiibus,
Oliver Carlberg

Prenumeration:
4 nr/år 100 kr

Tryck:
Myran Grafiska

Ansvarig utgivare:
Nadja Lundberg

DETTA NUMMER I URVAL:

★ **DEN OHEDERLIGA ALLIANSEN – OM CETA-AVTALET** s. 10-13

I en artikel beskriver Rebells Arvid Gustafsson Ceta-avtalet och dess inverkan.

★ **LÄGET UTMÄRKT, VI ATTACKERAR – GENOMGÅNG AV DET POLITISKA LÄGET INFÖR VARLET** s. 14-21

I en artikel tar Oliver Carlberg upp de frågor som anses viktigast inför valet.

★ **STATEN OCH DEMOKRATIN** s. 32-35

Andreas Khöler skriver om statens roll.

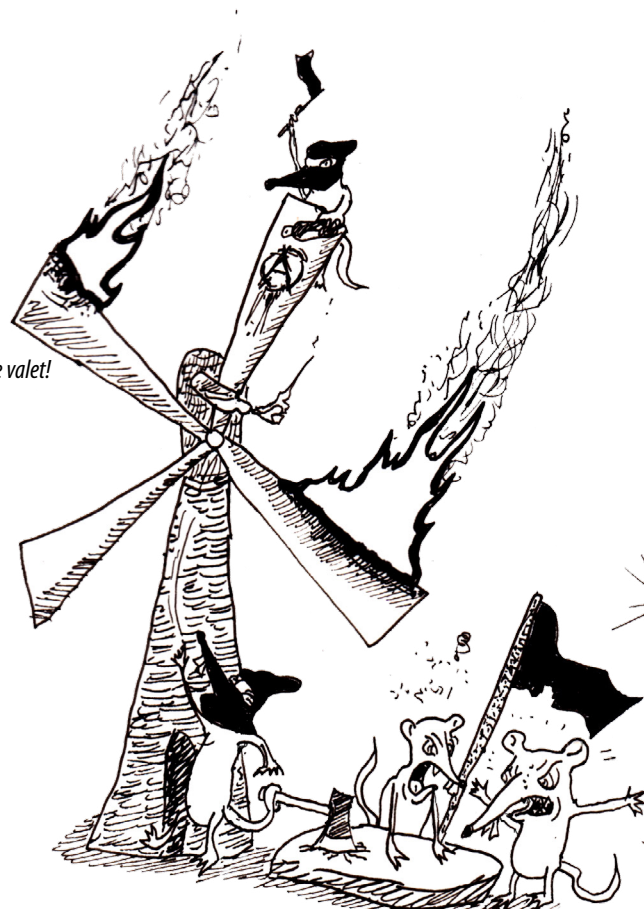
★ **KUBA – ERFARENHETER, SJÄLVSTÄNDIGHET OCH REVOLUTION** s. 36-40

Nadja Lundberg skriver om Kuba idag och landets historiska erfarenheter.

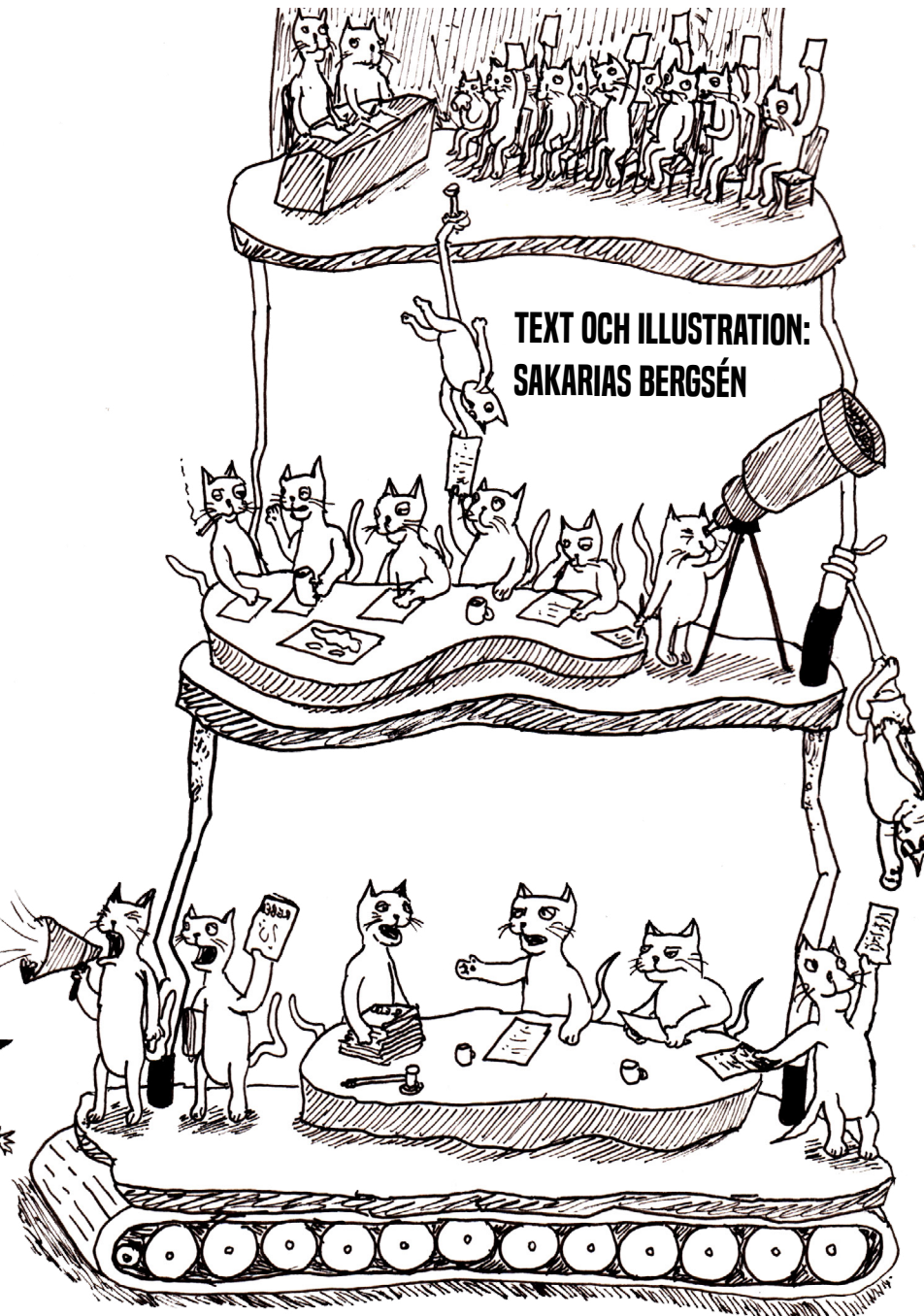
★ **DESSUTOM...**

Krönikor i urval: *Det reformistiska sisyfosarbetet, Det viktigaste valet!*

Förbundet: Nationell konferens

DEN DEMOKRATISKA CENTRALISMEN

OM DEN KOMMUNISTISKA ORGANISATIONSTEORIN

OM MAN SKA HITTA DEN mest förekommande anklagelsen som riktas mot oss kommunister, måste det ändå vara den att vi är antidemokrater? Detta brukar vara en attack mot vår allmänna politik, trots att det är vi som står för utvidgad demokrati som inte bara stannar vid ökat medborgarinflytande: utan vidare in på samhällslig kontroll över ekonomin – en total demokrati.

De som motsätter sig idén om utvidgad demokrati, brukar även vara flitiga på att framställa kommunistiska organisationer, partier och förbund i sektliknande dager, med ett auktoritärt ledarskap.

DET ÄR INTE SÄLLAN en sådan anklagelse går hand i hand med anklagelser för stalinism. Men tvärtom så har vi kommunister allt att förlora på denna typ av centralism. Har vi en starkt centraliserad samt odemokratisk ledning, upphävs demokratin, och därmed även militansen i organisationen, såsom skedde i Sovjetunionen.

Vår organisationsteori är en förening av proletär demokrati och centralism. Detta eftersom frihet och demokrati, först och främst, kan ge liv, skaparkraft, och hängivenhet. Men centralism kan ge tåliga, sega, ihärdiga organisationer, (till exempel militären och kriminella organisationer, som dock uppenbarligen saknar det demokratiska inslaget) – och det är därför vi brukar oss av den demokratisk

MAN KAN INLEDNINGSVIS

säga att man genom denna organisationsprincip använder sig utav tre administrativa instanser; kongressen, den centrala (nationella) styrelsen och den lokala. Det är på kongressen organisationens stadgar ändras, motioner och resolutioner antas

eller avslås och centralstyrelsen tillsätts. Allt detta ligger i händerna på delegaterna, representanter från respektive lokalorganisation. Den centrala styrelsen leder arbetet och skickar ut direktiv inför kommande samt pågående verksamhet till de lokala styrelserna.

Dessa får i sin tur i uppgift att verkställa de direktiv de blivit tilldelade, och se till att det politiska arbetet fungerar på sina orter. Utöver

detta har de lokala styrelserna en rapporteringsskyldighet gentemot den centrala instansen; att informera om hur arbetet går, vad för aktiviteter som har utförts, och hur det politiska och sociala läget på orten i fråga ser ut övergripande. Utan rapporter famlar den nationella

ledningen i ett mörker utan kunskap, och berövas möjligheten att få kännedom om det den måste förändra. Informationen nerifrån, kompletterar informationen ovanifrån. Denna växelverkan mellan lokalt och nationellt är alltså essentiell den demokratiska centralismen.

MEN ENBART EN organisationsstruktur av detta slag räcker inte. Eftersom våra ambitioner är att samla ett kollektiv i en handlingskraftig kamporganisation, krävs det samordning och enhet i de egna leden. Det får däremot inte bli en samordning som undergräver den interna kritiken eller debatten. För att ta tillvara på båda dessa element tillämpar den demokratiska centralismen principen »frihet i diskussion, enhet i handling.« Vad som avses här är att det råder frihet att diskutera kring ett beslut, frihet att kritisera och att vända sig mot ett beslut.

Men när beslutet väl är taget, och linjen för en given fråga är upprättad, så måste medlemmarna agera utefter detta. Detta är alltså ingen marginalisering eller något

åsiktsförtryck, tvärtom spelar kritik och självkritik en extremt viktig roll i förbundets utveckling. Kampen kan dock inte samordnas om varje medlem eller lokalorganisation i sitt politiska arbete driver sin egna privata linjer – det är också en odemokratisk handling i sig, att inte rätta sig efter det beslut som majoriteten har fattat.

TVÄRTOM VAD VISSA vill hävda, så värnar den demokratiska centralismen den fria diskussionen. Om folk inte får kritisera eller ifrågasätta beslut som är fattade, hamnar vi i enbart centralism (som hos sossarna, där partiledningen bestämmer allt), och man kan inte nå verklig enhet heller. Den byggs på en demokratisk interdebatt, och motverkar genom sin struktur att maktlystna personer med hävdningskomplex tar över genom dess krav på formalia.

Den interna diskussionen underlättas med det sedvanliga bruket av talarlista, som ger alla utrymme att tala. På så sätt är demokratisk centralism även ett skydd mot machokultur, den som pratar mest tar nödvändigtvis inte mest plats – som den anarkistiska, platta formalian ger utrymme för. Men hos kommunisterna finns en lista som ska följas, det är ett sätt att hålla en intern demokrati, med ett kollektivt som gemensamt drar åt samma håll.

I och med att vi är kollektivist, så vill vi se en organisation bestående av människor som arbetar efter sina gemensamt fattade beslut.

DETTA TILL SKILLNAD FRÅN anarkister, som bara glider runt som spermier i en pung: enskilda individer som ser vem som kommer först. För en anarkist är det individuella upproret – ett väl sönderslaget fönster eller en snyggt kastad gatsten – viktigare än kollektivets kamp. Det »radikala« föregår det progressiva. Och vad vi ser som grundläggande arbetsfördelning och central samordning, skyr anarkisten – »det är auktoritet, det är förtryck!« Motviljan att underordna sig formalia skapar spontanitet, vilket för kommunistiskt arbete enbart är ett gift. Kampen för socialismen kräver ett medvetet och planerat arbete. Här behövs den demokratiska centralismen för att göra upp med spontanitet och amatörmässigt

arbete, för att kunna ha ett funktionellt förbund.

MEN ANARKISTERNA HAR även, med sitt kaos, sin individualism och sin vägran till struktur många likheter med marknaden. Marknaden är även den präglad av kaos, den innehåller inget samarbete eller planering, bara tävlan och maktstrider för den egna kapitalistens vinning. Den världsåskådning som understödjer denna ordning är den som står i opposition till vårans – den individualistiska. För liberalerna är det entreprenörer och stora tänkare som förändrar världen, men det är hur människor lever, och deras sociala samt ekonomiska relationer som förändrar världen.

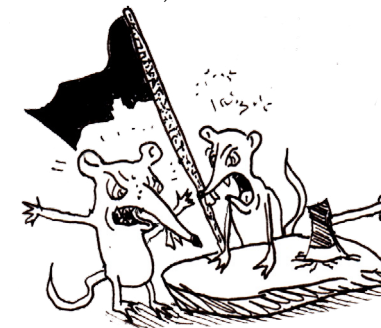
Därför är det inte möjligt att förändra världen som enskild individ. Det krävs en kollektiv sammanslutning av individer. Historisk förändring har till stor del skett spontant, men genom medvetenhet hos människor, minskar avståndet mellan nuet och en bättre värld. Den organisationsteori som kan främja och förvalta detta, är den demokratiska centralismen.

DET SOM SKILJER

kommunistiska rörelser från andra rörelser och strömningar, är att vi tycker – men vi agerar också. Och om vi ska kunna bevara detta, samt vara

kampdugliga måste alla kunna agera tillsammans. Demokrati kräver inte bara frihet, utan också enhet. Vi är fria på det sättet, att vi är medvetna om våra val och om vårt mål, att vi kan drabbas av insedd nödvändighet. Men den största friheten som är mänsklig är att kunna offra någonting. Exempelvis, att man frivilligt, utifrån medvetenhet, underordna sig en kollektiv disciplin.

Marxismen är en historisk vetenskap, den ger oss kännedom om vår historia. Vi har därmed en aning om hur nästa steg i historien ska gå till. Och genom detta vet vi också det bästa sättet att nyttja denna kollektiva disciplin: genom att agera gentemot det givna målet, och för det krävs en samlad kamporganisation – vilket enbart den demokratiska centralismen kan ge oss.

Detta till skillnad från anarkister, som bara glider runt som spermier i en pung: enskilda individer som ser vem som kommer först

Text: Sakarias Bergsén

DET REFORMISTISKA SISYFOSARBETET

SNART, SOM INGEN KAN HA MISSAT, är det dags för riksdagsval igen och samtliga partier arbetar för fullt med att nå ut med sin politik. Det blir första riksdagsvalet jag får delta i. För några år sedan skulle jag ha varit jättepeppad på att rösta, på Miljöpartiet eller Vänsterpartiet, för att få göra skillnad! Den makt vanliga människor har att påverka på politisk nivå är ju faktiskt att rösta i val. Jag skulle ha röstat på ett parti som gör allt för att lyfta kvinnors rättigheter, stärka arbetares position och inflytande, bryr sig om miljöfrågor, samt tar tydlig ställning mot rasism och dylikt.

Jag kan inte förneka att allt detta är bra och viktiga frågor, men kommer det bli verklighet om man röstar Vänsterpartiet

i riksdagsvalet? Ett parti som samtidigt inte vill göra något åt det ekonomiska systemet som skapar och bidrar till dessa problem, utan bara vill försköna systemet genom reformer, och sedan viker sig för högerens förslag om bland annat höjd pensionsålder, inskränkt strejkrätt och permanenta tillfälliga uppehållstillstånd. Därför känns det inte som min röst kommer att påverka mycket överhuvudtaget, förutom som en siffra i röststatistiken.

ROSA LUXEMBURG JÄMFÖRDE fackrörelsen med Sisyfos straff från grekisk mytologi, där han tvingas rulla en sten uppför ett högt berg och alltid måste börja om från början, då stenen rullar ner igen. Att man arbetar hårt med något men aldrig förmår uppnå någonting. Detta kan också appliceras på parlamentarism och reformism inom kapitalismen – vi röstar på ett parti som lovar oss lösningar på ekonomiska och sociala problem. Och ja, vi kan få mer pengar till skolan, bidrag till nödvändiga ting, fri tandvård upp till en viss ålder och så vidare. Men kommer vi fram till någon grundläggande förändring, blir det ett samhälle som värnar om människan istället för att rika ska bli rikare?

Allt tyder på att svaret är nej. Inom socialdemokratin och även parlamentarisk

vänsterpolitik, pratar man ofta om att minska klassklyftor och andra viktiga frågor. Men problemet är att man alltid förhåller sig till kapitalisterna. Inom kapitalismens ramar inför man en viss skatt, höjer ett visst bidrag, eller reformerar kapitalismen så den blir mer uthärdlig för arbetarklassen. Då blir någonting en aning lättare, men stenen kommer ändå rulla ner från berget hela tiden.

DET ÄR ÄVEN INTRESSANT hur lärare uppmanar elever att engagera sig politiskt. Riksdagspartiers ungdomsförbund håller bokbord på skolor, för att sedan få med sig massor av registrerade men

inaktiva medlemmar, för att elever blir pressade att skriva ner sitt namn när de fått en godis och en tatuering. På det sättet flyttas också politiken längre ifrån folket – ungdomar lockas med pizzakvällar och tomma ord om jämlikhet, för att sedan inte engagera sig vidare.

Lärare betonar, enligt min erfarenhet, ofta vikten av att

engagera sig och påverka. Gör skillnad! Men bara inom kapitalismens ramar, självklart. För när man ska engagera sig i det man tror på, duger självklart inte att man vill kämpa för socialismen. Vi får höra att socialismen aldrig fungerat och att det är ett otänkbart system. Vi blir påtvingade skrämpropaganda mot socialistiska länder och man jämför dem med nazismen.

PÅ DET SÄTTET FÅR VI från ung ålder lära oss att kapitalismen är det enda tänkbara och fungerande systemet.

Detta blir extra tydligt när Revolutionär Kommunistisk Ungdom inte tillåts ha bokbord på vissa skolor och att rektorer nu ska få bestämma vilka ungdomsförbund som ska besöka skolan efter eget önskemål. Men hallå – ville ni inte att ungdomar skulle engagera sig? Eller ska vi bara engagera oss efter vad våra rektorer har för politisk ståndpunkt. Det, om något, är odemokratiskt.

TROTS ATT VI I SVERIGE, jämfört med exempelvis USA, har många partier att välja mellan känner jag mig begränsad och förväntar mig ingen större förändring efter valet i september. Att inte rösta alls känns som slöseri, och jag kan lika gärna använda min röst – men samtidigt kan jag inte stå helt bakom riksdagspartiers värderingar och handlingar, då samtliga vill förändra inom kapitalismen och ständigt viker sig för högerens förslag – och det är just kapitalismen som är roten till många samhällsproblem.

Vi kan ge Sisyfos bättre arbetshandskar, ett jämnare underlag eller kortare arbetsdag – men likförbannat kommer stenen att rulla ner igen. Höstens riksdagsval är inbyggt i det kapitalistiska systemet och oavsett hur många sossar och vänsterpartister vi kan fylla riksdagen med kommer kapitalismen bestå.

OM VI SKA TÄNKA framåt och istället sikta på målet – det socialistiska samhället – måste vi engagera oss, vara aktiva, diskutera, få ut vårt budskap, ställa dagskrav men samtidigt stå fast på vår grund.

Jag känner mig överlag ganska maktlös inför valet, men val är ett verktyg för att bland annat uppnå dagskrav och göra människor politiskt medvetna och intresserade. Målet kan verka långt borta, men just därför får vi inte sluta kämpa för ett solidariskt och socialistiskt samhälle.

Maja Ericson är 18 år och medlem i RKU-Sundsvall

TEXT: ARVID GUSTAFSSON

DEMOKRATI

PROFIT

DEN OHEDERLIGA ALLIANSEN – OM CETA-AVTALET

I slutet av mars godkände den svenska riksdagen det frihandelsavtal som omfattar de två parterna EU och Kanada. Ovanför medborgarnas huvuden ansåg riksdagen sig ha rätt att ingå en ohederlig allians under det nyliberala EU, en allians med det borgerligt styrda Kanada. Allt för att näringslivet ska slippa alla möjliga tullar och avgifter i handeln länderna emellan. Avtalet som har namnet Ceta, Comprehensive Economic and Trade Agreement, är ytterligare ett steg för den nyliberala makteliten att skapa nya marknader och plattformar för utsugning av arbetarklassen.

INGEN SKALL BEHÖVA känna skam för att ha missat debatten om frihandelsavtalens existens, för det är precis där politikerna och näringslivet vill ha oss. Lyckligt ovetande om vad som beslutas om i riksdagen och i Bryssel. Borgerligheten i hela EU har varit måna om att slippa uppmärksamheten som uppstod runt TTIP så man istället i lugn och ro kan godkänna det mest omfattande avtal unionen någonsin skrivit på. Media, den tredje statsmakten, har inte fyllt sin självpåtagna roll som maktens granskare. Att beslut om frihandelsavtal, som påverkar varje svensk medborgare på så många olika sätt, inte lyfts upp på ettan i varje stor tidning är ett tydligt tecken på detta.

Den borgerliga hegemonin är absolut i det att den inte bryr sig om att demokratin blir hotad, så länge någon tjänar pengar på det. Men detta ser vi allt oftare i det nyliberala samhället vi tvingas leva i.

FRIHANDELSAVTAL SOM Ceta och TTIP är en relativt ny uppfinning. I och med att det blir allt svårare för stora kapitalägare i de dominerande västländerna i EU och Nordamerika att skapa ett mervärde genom de företag man kontrollerar måste man använda sig av politiska instanser för att nå nya vinningar. Man kan se till att länder som har ett gemensamt imperialistiskt intresse går samman i en militärallians och bombar till sig inflytande, i form av Nato. Länderna kan också i samma veva gå samman i en union där

Men problemet som har uppstått är att EU inte räcker till

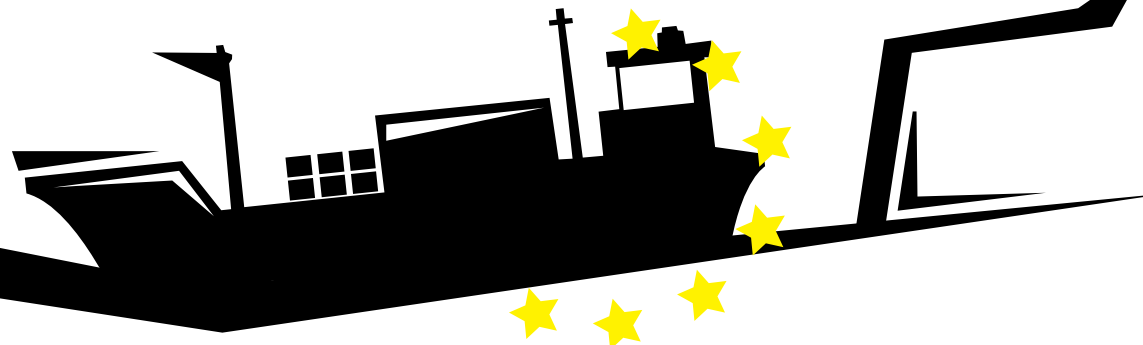
man hävdar att man värnar en fredsprocess. Men där man samtidigt lägger grund för att kapa alla tullar länderna emellan och inom unionsländerna tvinga bort progressiva arbetsmarknadslagar

och djurskyddslagar, sånt som skär in i kapitalägarens vinstmarginal.

Detta är EU:s ursprungliga och enda syfte. EU var det

projekt som de europeiska kapitalisterna startade för att tillskansa sig mer makt och kapital. Detta genom att nedrusta tullar, lagar och hinder som än gång satts upp för att skydda landets industrier från konkurrens från Tyskland eller Frankrike.

MEN PROBLEMET SOM TILL slut uppstått är att EU inte räcker till. EU har på den europeiska kontinenten lyckats med sitt mål: att lägga Europas länder under sig som en grund för den fria marknadens utopi. Men kapitalisterna är knappast nöjda. Man vet att det alltid går att hitta nya sätt för att öka vinsten. Det är här som frihandelsavtalen kommer in i bilden. Det mest kända är förmodligen *Nafta* – som står för *North American Free Trade Agreement*. Idéen sjösattes av Ronald Reagan på 80-talet och innebar när det ratificerades av Mexiko, USA och Kanada 1993 att i princip alla tullar på varuförflyttning och investeringar mellan Mexiko och USA eliminerades i en övergångsperiod i 10 års tid. Med andra ord innebar Nafta att det var fritt fram för företag baserade i USA att slå ner i den nya marknad Mexiko blev. För kapitalisterna i New

York, Chicago och Dallas var det här en enorm seger. Bill Clinton gjorde, likt en lydlig hund, som kapitalisterna ville och skrev under Nafta-avtalet 1993. Nu låg ett helt land och bara väntade på kapitalisternas förödande investeringar och export.

FÖR ATT FÅ MED SIG medborgarna på en överenskommelse utan att de skulle kräva en folkomröstning behövdes löften om bättre välfärd och en lägre arbetslöshet. Detta har i små marginaler kommit att bli sant. Men det är också viktigt att komma ihåg att arbetarklassen i Mexiko eller Kanada inte är de stora segrarna på Nafta, utan att det är de stora företagen i USA och Kanada som besitter enorm makt. De företagen har efter Nafta fått ännu mer möjligheter att öka sin vinst och sitt inflytande över arbetarklassen i medlemsländerna.

Men den mexikanska ekonomin och det mexikanska samhället har tydligt fått lida under frihandelsavtalet, bland annat har man varit tvungna att ta nödlån från IMF på grund av de skiftningar och avregleringar som orsakats av Nafta.

DET SOM ÄR AKTUELLT för oss i Sverige och alla de som förtrycks av EU:s nyliberala politik är idag Ceta, ett frihandelsavtal mellan Kanada och EU. Också aktuellt är det avtal EU avser sluta med USA, TTIP, som är snarlikt med Ceta.

Men efter att Donald Trump tillträdde posten som president 2017 strök han planerna för TTIP, till etablissemangets stora förtret. Ceta är tänkt att kapa 98 procent av alla tariffer mellan Kanada och EU:s medlemsländer och olika ekonomer har beräknat att Ceta kommer spara EU:s största exportörer i runda slängar 500 miljoner euro per år. Pengar som direkt istället går till aktieägare och höjderna i koncernerna. Den liberala lögnen

att företag och kapitalägare är nödvändiga för en produktion och för att det skall skapas arbete får här mer vatten på sin kvarn, då allt medialt fokus som Ceta fått i Sverige från massmedia handlar om hur mycket mer jobb det här kommer innebära för Sverige.

CETA STÅR FÖR *Comprehensive Economic and Trade Agreement* och är det senaste decenniets främsta framgång för eurokratin i Bryssel och Strasbourg, i tider med Brexit och ständiga motgångar för Euron.

Med hjälp av Ceta förflyttar man än mer makt från de nationella parlamenten, som blir alltmer urholkade av EU-grundlagarna, till förmån för företagen och EU-lobbyen.

I och med Ceta träder rätten för företag och investerare att stämma hela stater i kraft. Om

ett företag har grund för att de gått miste om vinst på grund av ett lands lagstiftning kan företaget stämma landet och få kompensation för uteblivna vinster. De som kommer ingå i de rättsprocesser är direkt handplockade byråkrater från EU och från Kanadas näringslivstopp, eftersom vanligt folk icke bör göra sig besvär om så världsliga ting!

TURERNA KRING DETTA avtalet har varit många. Från att ha varit lösa diskussioner ligger nu avtalet inför de olika nationella parlamenten, där länder som Danmark och Spanien har skrivit under. Själva avtalet har provisoriskt trätt i kraft och nu väntar bara byråkraterna och storföretagen ivrigt på att spelplanen ska bli klar för deras härjningar. Sveriges riksdag godkände avtalet i slutet av mars 2018, där bara Vänsterpartiet helt ställde sig mot avtalet. Ett fåtal miljöpartister röstade nej, men i övrigt var riksdagen tydligt för Ceta.

Men protesterna från vanligt folk har varit många på olika håll i Europa. I Belgien har protesterna förmodligen varit intensivast och tydligast. Demonstrationerna som gått genom hela landet har

varit tydliga med att man inte vill ha en ytterligare förflyttning av den demokrati man har nationellt, att man inte vill vika undan den lagstiftning som finns bara för att kanadensiska företag ska kunna ha fritt utrymme i Europa.

Man vill inte ge mer makt åt någon som besitter enorma tillgångar och man vill inte se sina rättigheter bli söndersmulade för att exportföretag ska slippa tulla för sina varor.

DETTA GÄLLER FÖR alla medborgare som omfattas av Ceta, vi ska inte vika ner oss när demokratin förflyttas längre bort från oss. Vi ska inte släppa fram de som vill tjäna pengar på oss och samtidigt ta ifrån oss våra demokratiska rättigheter, vi ska vara tydliga med att vi inte vill ha Ceta (eller EU heller för den delen). Här i Sverige har kanadensiska gruvföretag intressen att öppna gruvor, som skulle kunna få allvarliga konsekvenser för vår land- och vattenmiljö. I nuläget är den svenska lagstiftningen inte tillräckligt stark för att stå emot en eventuell anstormning av gruvbolag.

Man förlorar helt möjligheten att besluta över sina egna landområden i och med det svenska EU-medlemskapet och i förlängningen det svenska godkännandet av Ceta. Det finns också andra företag som har tydliga intentioner med de svenska råvarorna, men man ser helst att vår naturskyddslagstiftning får stryka på foten under eurokratin och Ceta innan man börjar riva sönder den svenska naturen och fördriva folk från sina hem.

ALLA DE STORA centralorganisationerna LO, TCO och SACO är för Ceta. Ytterligare bevis för fackpamparnas korrupta natur. Man viker ner sig för storkapitalet direkt och säger sig företräda arbetarklassen och vilja använda Ceta för att skapa mer jobb. Men det finns ljusglimtar.

Det enskilda fackförbundet Kommunal, LO:s största fackförbund har tydligt ställt sig mot Ceta med argumentationen att frihandelsavtalet

kommer befästa EU:s privatisering ytterligare och urholka arbetsmiljölagstiftningen. Kommunal slår här huvudet på spiken, detta är de reella följderna av Ceta.

ÄNNU ÄR DET LÅNG tid kvar tills alla 28 medlemsländer har godkänt avtalet, men förmodligen kommer det gå smärtsamt genom resten av parlamenten. Små symboliska krav är relativt enkla att lägga till, om de inte går emot EU:s grundval att fria marknaden ska få styra. Små krav om att miljön ska »värnas« är enkla att lägga till, eftersom de inte på något sätt är bindande och enkla att smita från.

Så fungerar den demokrati EU ger till medborgarna, den demokrati som är en borgerlig diktatur eftersom det inte handlar om att folket har rätt att lägga sig i de beslut som fattas, om det handlar om frihandelsavtal eller om lagstiftning på EU-nivå eller nationell nivå.

EU är och förblir kapitalets union, det vet vi sedan länge. Vi vet också att Ceta är något författat åt storföretagen, av byråkrater i Ottawa och Bryssel, med enda mål att fortsatt bredda marknaderna och skapa nya marknader så varu- och kapitalförflyttning kan öka. Detta för att garantera fortsatt stora utdelningar till aktieägare och tjocka lönekuvert till direktörer och chefer. Man bryr sig inte om att miljön förstörs eller att arbetare går miste om säkerhet på sin arbetsplats eller sin pension, så länge hjulen fortsätter snurra för den nyliberala världsordningen.

VI I RKU STÄLLER ständigt kravet på ett Sverige fritt från EU, ett Sverige som får bestämma över sitt eget land. Vi värnar det nationella självbestämmandet framför det kanadensiska och europeiska storkapitalets överlevnad och vi är övertygade om att arbetarklassen har enklare att kasta borgarna från sina piedestaler om vi gör oss fria från deras unioner och allianser, deras kvasidemokratiska sammanslutningar och avtal.

Text: Arvid Gustafsson

»LÄGET UTMÄRKT, VI ATTACKERAR!«

– EN GENOMGÅNG AV DET POLITISKA LÄGET INFÖR VALET

TEXT: OLIVER CARLBERG

ATT VI I SVERIGE GÅR till val den nionde september i år har nog ingen missat. Som vanligt leder ett valår till att det politiska samtalet sätts på kartan inom den borgerliga median mer än vanligt och att partier tävlar om utspel i frågorna som anses dominera. Olika väljarbarometrar och opinionsundersökningar lanseras för att ge en bild av vilka frågor som det svenska folket anser viktigast och vilka partier som gynnas eller missgynnas. Undersökningar om partiernas läge i opinionen lägger vi åt sidan. Vad som gynnar eller missgynnar Socialdemokraterna, Alliansen eller Sverigedemokraterna är inte helt ointressant men mer viktigt för en kommunistisk tidning är att resonera kring de frågor som anses som viktigast i valrörelsen av det svenska folket.

Detta är förstås alltid en något knepig uppgift: det underlag vi har att jobba med är opinionsundersökningar som har sina för- och nackdelar där man kan fråga sig hur representativt det är för befolkningen. Sedan finns det ingen rapport som fokuserat på arbetarklassens inställning tillgänglig i skrivande stund, ingen undersökning har gjorts med till exempel LO-medlemmar som fokusgrupp. Detta till trots är det nödvändigt att diskutera det politiska läget inför valet och fråga oss: hur ska vi som kommunister agera?

VI UTGÅR FRÅN OPINIONSFÖRETAGET *Novus* undersökning *Viktigaste politiska frågan* som utfördes under april 2018. Det är den i skrivande stund senaste undersökningen som fokuserar inte enbart på partiernas väljarstöd utan just på politiska frågor.

Artikeln kommer också senare använda sig av analysföretaget Ungdomsbarometerns rapport *Unga nu och då. Trender och förändringar under 30 år* för att diskutera vad ungdomar i Sverige anser är politikens kärna.

SJUKVÅRDEN, ELLER: CENTRALISERADE SJUKA HUS

ATT LÄGET I DEN svenska sjukvården toppar *Novus*undersökningens rankning av de viktigaste frågorna inför valet är föga förvånande. Sjukvården har, tillsammans med frågor om migration och flyktingmottagande, dominerat den svenska politiska debatten den senaste tiden. Speciellt då i de stora medierna. Det har ju också onekligen skett en hel del inom den svenska vården under de senaste åren. Vårdförbundets tidning *Vårdfokus* presenterade sin undersökning *Fler styr och räknar – färre vårdar* i en serie artiklar under maj 2018 som visade att under åren 2010-2017 har vårdens administration växt med 8230 tjänstemän medan Vårdförbundets yrken (sjuksköterskor,

distriktssköterskor, specialistsköterskor, barnmorskor, medicinska analytiker med flera.) enbart ökat med 1487 medarbetare. Till detta kan också läggas till att under perioden 2014-2017, alltså sedan vi senast blev forslade till valurnorna för att bestämma vilken riktning Sverige skulle gå, så har antalet sjuksköterskor minskat med 228 årsarbetare och antalet biomedicinska analytiker sjunkit med 189 årsarbetare. *Läkartidningen* kompletterar och visar att under perioden som *Vårdfokus* undersökning gäller (2010-2017) har antalet läkare ökat med 3914 nya årsarbetare, alltså dryga hälften av hur många nya administrationstjänster tillkommit.

DENNA ENORMA TILLVÄXT AV djupt kritiserad, ofta avskydd och starkt bespottad byråkrati har flera skäl. En orsak är den av politiker högt prisade och framdrivna policyn att vården i Sverige ska centraliseras och bli allt mer förflyttad till sjukhus. Socialstyrelsen har av riksdag och regering fått i uppdrag att påskynda koncentrationen av vården inom hela landet.

Argumentet har då varit att en centraliserad sjukhusvård är bättre utrustad att kunna ta hand om patienter och andra insatser än vårdcentraler samt att det blir enklare att utbilda specialiserad personal. Detta har dock ingen förankring i vårdvetenskapen. Den undersökningen som för med sig dagens centralisering har byggt på hävdanden att 500 liv kunde räddas med centraliserad vård, vilket senare visade sig grunda sig i att man gjort flertalet statistiska felberäkningar.

Sedan har även regeringens egna utredare Anna Nergårdh (som leder arbetet med den jättetråkigt betitlade statens offentliga utredning *God och nära vård. En primärvårdsreform*) konstaterat att en utbyggd och utvecklad primärvård är mycket bättre för patienter.

Något som hennes uppdragsgivare uppenbart inte lyssnade på. Något de heller inte gjorde när utredningen *Effektiv vård* (SOU 2016:2) kom fram

till samma slutsatser två år tidigare, under 2016.

EN ANNAN ANLEDNING FÖR centraliseringen är att svensk sjukvård drivs efter företags- och lönsamhetsprinciper som har lett till en hetsjakt på effektiviseringsmetoder och tidsbesparande, vilket förstås kräver att fler anställs för att mäta och kontrollera den arbetande personalen.

Reportage om stress och dålig arbetsmiljö har dominerat samtalet om den svenska vården, välförtjänt. Sjuksköterskor har speciellt gjort sig hörda och rapporterat om dåliga arbetsförhållanden, långa arbetstider/arbetspass, dålig ersättning och en låg lön som stannar låg utan särskild löneutveckling. Detta har förstås kompletterats med nedläggningar – som den mest kände under det senaste årtiondet, den av Sollefteå BB i januari 2016. Den okupation

som sedan följde och fortfarande pågår uttrycker väl det enorma missnöje med svensk vårdpolitik som den förs idag – en politik som fått sin absurda kulmen i och med haveriet med Nya Karolinska Solna i Stockholm. Det haveri som får stå som monument över tillståndet i hela vår offentliga vård kan bäst uttryckas med titeln på Henrik Ennart och Fredrik Mellgrens reportagebok om NKS - *Sjukt hus*.

INVANDRING/INTEGRATION – EN OVÄNTAD ANDRA PLATS

»NÄR REGERINGEN INFÖRDE id-kontroller, hösten 2015, seglade invandringsfrågan upp som väljarnas viktigaste fråga, en fråga som tidigare varit lågt rankad.« så säger opinionsföretaget Novus verkställande direktör Torbjörn Sjöström i en kommentar till SVT Nyheter.

Att migration, invandring och flyktingpolitik har kommit att bli en dominerande valfråga är en förstagångsföreteelse för valet 2018. Den har till och med slagit ut paradfrågor från de senaste valen under 2000- och 2010-talen, såsom arbete och vinster i välfärden.

Detta är heller inte allt så förvånande med de senaste årens utveckling på området. Sverige har haft en ganska turbulent migrationspolitik som gått från Refugees Welcome till S-regeringens uttalande att de ämnade behålla den »tillfälliga« skärpningen av asylpolitiken som antogs av en stort sett enig riksdag under 2016.

ATT INVANDRING, INTEGRATION och flyktingpolitik har klumpats ihop och blivit en stor fråga är en effekt av att vi har en regeringspolitik som i praktiken klumpar ihop dessa. Samt att vi har ett rasistiskt parti som har tillgång till medier och en organisatorisk bas för att sprida sin tolkning av läget: att det är invandrades och flyktingars fel att läget ser ut som det gör i Sverige idag.

Detta utan för den skull, likt delar av den reformistiska vänstern, säga att mottagandet var problemfritt och att diskutera frågan är fullt. Rapporterna om problemen med handläggningstider, överarbete på Migrationsverket, om problemen att hitta boende och skola åt tusentals människor kan inte viftas bort. Det blev klart en press på ett väldigt undermåligt finansierat och dåligt förberett system som dessutom urholkades när en helt ny grupp

av profitörer dök upp på den politisk-ekonomiska kartan: nämligen flyktingboendekapitalisterna.

ATT MILJONER AV VÅRA skattepengar gick till personer som Bert Karlsson, vars flyktingboende snabbt blev ökända för dålig standard och arbetsmiljö, kunde förstås blivit en utmärkt plattform för en mera antikapitalistisk kritik. Här fanns det en bra kombination av humanism om ekonomi – det är fel att vanvårda de nyanlända och det är också fel att privatisera ännu mer av vår offentliga sektor.

Tyvärr kom aldrig den här kritiken eller det här perspektivet med i diskussionen – istället ställdes en välvillig men enbart moralisk humanism (som då blev »vänstern«) mot ett värnande om samhällsinstitutioner som dränktes i rasism och misstänkliggörande av flyktingar (den uppenbara högern). Att kasta ut flyktingprofitörerna och värna asylrätten och asylsökande samtidigt som man inte kopplade asyl till centerpartistiska låglönesatsningar försvann i bruset och vinnarna blev i slutändan högern. De vann så kraftigt att alla partier i Riksdagen nu måste relatera till Sverigedemokraternas asyl- och migrationspolitik, mestadels i en tävlan om att vara lika hårda om inte värre.

ATT HÖGERNS BILD och analyser fick en sådan genomslagskraft är heller inte så udda när man kommer ihåg hur medierapporteringen såg ut under flyktingkrisens dagar hösten 2015. Den apokalyptiska rapporteringen och spridningen av ord som »systemkollaps« gav ett underlag för högerens argument. Det gör det ytterst svårt att presentera ett annat argument eller en annan tolkning av läget. Men det måste trots allt vara vänsterns uppgift.

EFTERSOM JAG ÄR KAPITALIST HAR JAG INGA
INGA PROBLEM MED ATT JAG FÖRST VAR
PARTILEDARE FÖR ETT RASISTISKT PARTI OCH
NU TJÄNAR MASSA PENGAR PÅ ATT DRIVA
PRIVATA ASYLBOENDEN

PÅ SKOL- OCH UTBILDNINGSFRONTEN INTET NYTT

SEDAN KOMMUNALISERINGEN av skolan på slutet av 80-talet och införandet av elevpeng samt det fria skolvalet under 90-talet lade grunden för den situation vi lever i idag, med massiva skolkoncerner som dominerar marknaden och tar ut vinst ur skattefinansierad verksamhet. Sverige är, som många säkert känner till, enda landet i världen som tillåter företag att ta ut vinst ut skattemedel.

Under de snart 25 åren privat verksamhet tillåtits i Sverige har skolindustrin växt till något enormt och följt en ganska traditionell kapitalistisk utvecklingskurva. Den fria konkurrensen stagnerar och jättelika monopol växer fram där stora koncerner sakta kommer att dominera marknaden. I nuläget står Academedias som herre på täppan med en omsättning på 7,7 miljarder enligt LO-rapporten *Skolindustrin. Hur mångfald blev enfold*.

SKOLAN HAR FUNGERAT dåligt väldigt länge - det är en av många saker den har gemensamt med den svenska vården tillsammans med privatiseringar och utförsäljningar. Till skillnad från vården har dock inte skolan skakats av samma nivå av skandaler under den gångna mandatperioden, vilket gör att dess höga ranking får stå som en ännu större skamfläck.

Skolan är alltså så dålig att den inte behöver en

NKS-härva för att hålla sig stadig som en av de områden svenska väljare vill förändra varje valår. Enligt en SIFO-undersökning beställd av Svenska Dagbladet vill till och med Alliansens väljare se att vinsterna i välfärden begränsas eller avskaffas, vilket måste kännas lustigt för Alliansens partier som i årtionden talat sig varma om skolvalet och friheten det innebär.

DEN SENASTE MANDATPERIODEN har dock lett till en betydande förändring med skolan och friheten - friheten att uttrycka politiska åsikter. Den nya skollagen som började verka vid årsskiftet 2017-2018 har gett rektorer på Sveriges skolor en fri hand att väldigt godtyckligt bestämma vilka partier som får släppas in på deras skolor, bara dessa bestämmelser är gjorda »på objektiva grund« (enligt Skolverkets regelverk). Att detta tillägg till skollagen hastades igenom i slutet av förra året kan ses som en reaktion på scenerna som utspelades förra valet 2014, då elever vid flera av landets skolor arrangerade walkouts eller blockader när Sverigedemokraterna blev tillåtna att besöka deras skolor.

Detta ger ju förstås också rektorer möjligheter att stänga ute förbund som RKU, vilket förstås kommer göra vårt skolarbete svårare än det redan varit.

Under de snart 25 åren privat verksamhet tillåtits i Sverige har skolindustrin växt till något enormt och följt en ganska traditionell kapitalistisk utvecklingskurva

VAD SKÖNT ATT HÖRA ATT
KONCERNEN GICK MED SÅ MYCKET
VINST! NU BEHÖVER VI INTE OROA
OSS FÖR ATT SKOLAN SKALL LÄGGAS
NER I ÅR I ALLA FALL

LAW AND ORDER

EN VÄLDIGT US-AMERIKANSKT klingande valfråga som tillsammans med invandring/integration gör sin debut som en av de viktigaste frågorna i en svensk valrörelse. Många läsare minns säkert Stefan Löfvens utspel i riksdagen om att skicka in militär för att »trygga« områden som Stockholms förorter, ett så genomdumt förslag att det verkar ha kollektivt raderats från S-topparnas minnen. Rapporteringen om förorter med en hög andel invandrad befolkning som problemområden (Eller med polisens beteckning "särskilt utsatta områden") är inget nytt.

Inte är egentligen lag-och-ordning som lösning ett nytt förslag, det har alltid varit ett traditionellt högerförslag. Att denna högerlösning nu anammats av hela det politiska spektrat är inte så förvånande. Det är relativt enkelt att predika lag och ordning som en lösning på kapitalismens problem; USA har gjort det i årtionden.

Med fängelsestraff får man bort en för kapitalet överflödigt befolkning som inte kan tjäna som

arbetskraft och man kan samtidigt banta ner social service och inte bygga ut den för att tjäna en växande befolkning. Att den också misstänkliggör hela befolkningslager och ställer arbetare mot arbetare är ju ännu en bonus i det hela.

VÄNSTERNS SVAR har i även denna fråga drunknat i medierapporteringen där högerens farhågor och lösningar verkar bekräftade av en alarmistisk ton i nästan alla svenska medier. Samtidigt har vänsterns argument varit ganska hämmade av en ofta

förlamande antirasism som tar varje beskrivning av problem i en förort som uttryck för rasism, vilket förstås lämnat planhalvan helt öppen för högern.

Vänstern har rätt i att kriminalitet inte är ett individuellt problem som kan lösas bort för att få problemfria områden; den analysen har dock inte kunnat utnyttja verkligheten som underlag på samma sätt som högern har

gjort, men det kan vara en övermäktig uppgift när högern har majoriteten av mediekåren bakom sig.

Med fängelsestraff får man bort en för kapitalet överflödigt befolkning som inte kan tjäna som arbetskraft och man kan samtidigt banta ner social service och inte bygga ut den för att tjäna en växande befolkning

MER TRYGGHET

MEST TRYGGHET

OSS ALLA UNGA

MEDAN VI HITTILLS gått igenom en Novusundersökning som utgått från en slumpmässigt utvald grupp av den del av befolkningen som får rösta i september så ska det nu handla om ungdomars (definierade lite godtyckligt som mellan 15-24 år) förhållande till samhället och politik. Eller i alla fall så som den kom till uttryck i Ungdomsbarometerens rapport. ibland slängs det runt fraser som »ungdomar är så opolitiska idag« eller »ungdomar är sönderindividualiserade och bryr sig inte om samhället« som en förklaring till varför den politiska ungdomsverksamheten går knakigt.

Ungdomsbarometerens rapport ger oss dock en helt annan bild än schablonen om den apolitiska millennial som sitter fast vid sina sociala medier. Istället säger sig ungdomar här ha god tilltro till sin egen förmåga att forma och förändra samhället samt uttrycker överlag stort intresse för både inrikes och utrikesfrågor. Samtidigt tror sig ungdomar idag, (väldigt förståeligt när man ser på samhällsutvecklingen) inte att det kommer få det bättre än sin föräldrageneration och de placerar sig mindre grad på en höger-vänsterskala idag än år 1994. Ett till intressant fenomen är att ungdomar har stor misstro för politiker och politiska institutioner. Det här politikerföraktet verkar vara det utmärkande politiska ställningstagandet bland ungdomar i dagens Sverige.

FRAMÅT KAMRATER! Det politiska läget inför det här valet visar mer än någonsin om behovet av ett alternativ. Det politiska livet inskränks till lösningar inom det nuvarande systemet. Allt från några miljarder hit och dit i diverse olika skattesatser till utspel om skärpt invandring eller stängda gränser och mer resurser för att bekämpa

kriminalitet. Allt detta pekar på en maktlöshet inför det krisande kapitalistiska systemet. Att högerens lösningar har fått dominera det politiska samtalet är en stor svaghet, men lösningen är inte att gå högerens vägar.

Vår klasspolitik, som inte bara handlar om reformer eller förbättringar under det nuvarande, utan som alltid pekar framåt mot det kommande, har en utmärkt grogrund i de nuvarande politiska förutsättningarna

Vi som kommunister har som uppgift i tider som dessa peka på systemfelet. Det är trots allt inte invandringen som fött fram vårdkrisen eller skolkrisen eller problem med gängkrig och kriminalitet. Lösningen kan inte ligga i stängda gränser eller andra enbart systembevarande åtgärder. Det är hela samhället det är fel på – låt oss avslöja det. Det pågår just nu i Sverige protester i olika frågor: BB-ockupationen,

Förskoleupproret, En annan vård är möjlig osv. Det finns grunder till en rörelse här, hur småskaligt det än må vara just nu.

DEN FACKLIGA TANKESMEDJAN *Katalys* gav nyligen ut en rapport som heter *I väntan på klasspolitik* där författarna menar att det är en regelrätt klassanalys och klasspolitik som sätter klassens ekonomiska och politiska intressen har all möjlighet att slå ut högern. Där författarna sätter hoppet till socialdemokratin så kan vi kommunister istället se en annan möjlighet. Vår klasspolitik, som inte bara handlar om reformer eller förbättringar under det nuvarande, utan alltid pekar framåt mot det kommande, har utmärkt grogrund i de nuvarande politiska förutsättningarna. Frågorna finns där, det etablerade politiska samfundet är dåligt förankrat och ofta föraktat.

Det blir allt tydligare att systemet havererar. Mer än någonsin krävs en politik som visar vägen bortom kapitalismen och den förlamande borgerliga riksdagspolitiken. För att citera en fransk general: *läget utmärkt, vi attackerar!*

KÄLLOR:

Novus opinionsundersökning *Viktigaste valfrågan, april 2018*.

Ungdomsbarometerns rapport *Unga nu och då. Trender och förändringar under 30 år, 2016*.

Artikelserien *Fler styr och räknar - färre vårdar patienter i tidningen Vårdfokus, maj 2018*. Finns på deras hemsida.

Jesper Cederbergs artikel *Administrativ personal har gått om antalet läkare i vården - med råge*, Läkartidningen 2018-05-29

De statliga offentliga utredningarna *Effektiv vård* (SOU 2016:2) och *God och nära vård*. En primärvårdsreform (SOU, 2018:39)

Kent Werne, Skolindustri. *Hur mångfald blev enfold*, Landsorganisationen i Sverige, 2018.

UNDERSÖKNING NOVUS

Viktigaste politiska frågorna

Frågan som ställdes är: "Vilka politiska frågor tycker du är viktigast?"

Nedan visas de tio viktigaste politiska frågorna enligt svenska folket.

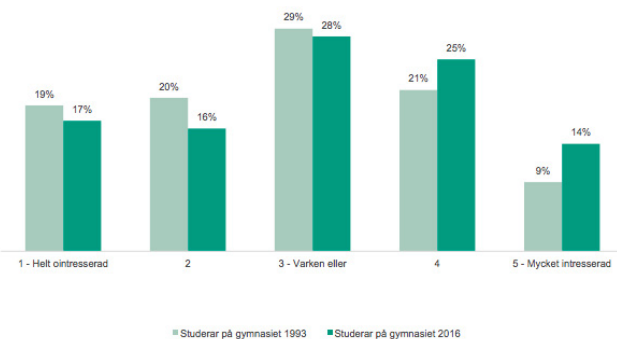
	Dec-17	sept-17	maj-17	jan-17	dec-16	aug-16	mars-16	Dec-15	juni-15	sep-14	jan-14
Sjukvården	65 %	58 %	61 %	64 %	57 %	60 %	61 %	59 %	59 %	71 %	76 %
Invandring/integration	61 %	49 %	53 %	55 %	55 %	61 %	65 %	64 %	54 %	53 %	46 %
Skola och utbildning	56 %	55 %	54 %	57 %	56 %	57 %	57 %	59 %	60 %	69 %	74 %
Lag och ordning	52 %	41 %	42 %	42 %	40 %	43 %	33 %	37 %	34 %	40 %	43 %
Äldreomsorg	43 %	35 %	39 %	45 %	40 %	38 %	38 %	38 %	38 %	54 %	58 %
Landets ekonomi	38 %	30 %	33 %	35 %	38 %	40 %	42 %	49 %	46 %	59 %	55 %
Jobb/Sysselsättning	37 %	33 %	37 %	39 %	40 %	43 %	44 %	52 %	49 %	66 %	68 %
Pensioner	36 %	26 %	26 %	32 %	27 %	27 %	28 %	27 %	29 %	39 %	41 %
Miljö och klimat	35 %	31 %	34 %	33 %	37 %	32 %	32 %	35 %	28 %	43 %	47 %
Jämställdhet	31 %	21 %	22 %	22 %	21 %	22 %	19 %	20 %	21 %	37 %	37 %

Det är möjligt att välja hur många frågor man vill, så procentsatserna skall läsas tex så här: 65 % av svenska folket anser att sjukvården är en av de viktigaste politiska frågorna

UNGDOMSBAROMETERN

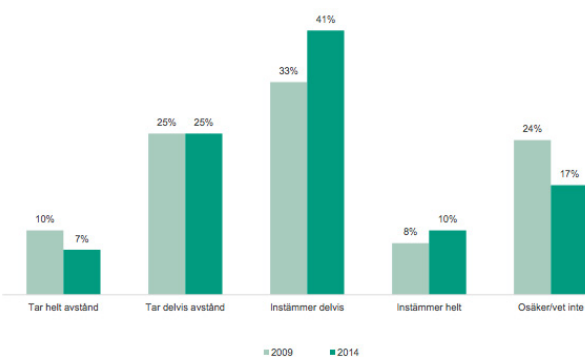
"Inrikes-/utrikespolitik/samhällsutveckling"

Fråga: "Hur stort är ditt intresse för dessa ämnen/aktiviteter?" | Skala: [1 helt intresserad, 2, 3 varken eller, 4, 5 mycket intresserad]

"Min generation kommer få det bättre än tidigare generationer"

Fråga: "Nedan följer ett antal påståenden som vi ber dig att ta ställning till..."

Politisk åsiktskarta gymnasieungdomar 1994

Politisk åsiktskarta gymnasieungdomar 2014

LAGOM MED KAMP

UNG VÄNSTER

Henrik Malmrot @hmalmrot
Följ
Är det en socialist? Är det en medmänniska?
Är det en klasskämpe? Nej det är en sosse,
ohoh en sosse.

Vänsterpartiet
den 30 maj kl. 11:09 · €
Nu satsas 170 miljoner på unga, tack vare flera reformer Vänsterpartiet
fått igenom i budgetförhandlingarna med regeringen.

RKU BEMÖTER UNG VÄNSTER

UNG VÄNSTER HAR sedan sitt namnskifte från *Kommunistisk ungdom*, tillsammans med Vänsterpartiet gått allt mer åt höger. Man inkluderar fortfarande skrivelser i sitt program om att man är ett revolutionärt förbund och att man kämpar för det klasslösa samhället. Men mycket av det Ung Vänster påstår sig företräda och kämpa för får man aldrig höra deras medlemmar prata om utåt.

Detta mycket på grund av att Vänsterpartiet sätter agendan för deras rörelse till den grad att ungdomsförbundet måste forma sin politik utefter Vänsterpartiets valstrategi. Det Ung Vänster har att erbjuda sina medlemmar är självförsvarskurser och debattävlingar, samtidigt som man är i stort sett osynliga under de år det inte är val.

URVATTNINGEN OCH DEN idealistiska framtoningen är inte konstig, då moderpartiet Vänsterpartiet företräder en linje där man gärna ser sig leva som en parasit på Socialdemokraterna. Det går inte att ha ett ungdomsförbund som öppet spottar på reformism och den parlamentarisk ordningen om man samtidigt ska sitta och förhandla med regeringen i Stockholm. Vänsterpartiet har kommit att bli ett reformistiskt parti och man drar med sig Ung Vänster högerut.

De flesta kommer väl ihåg hur Vänsterpartiet röstade för stödet till krigsalliansen Nato under Libyenkriget 2011, eller hur allt de gör cirkulerar kring reformer i budgetförhandlingarna. Viljan hos ungdomsförbundet är uppenbarligen inte tillräckligt stark för att föra en egen linje. Istället blir deras propaganda ofta urvattnad med populism och idealism, samt en stark tilltro till reformers makt för förändring.

PHILIP TILL RIKSDAGEN

SSU

Philip Botström @philipbotstrom · 14 maj
Det går bra för svensk arbetsmarknad.

VINSTUTTAG I VÄLFÄRDEN

Vad tycker vi om...? Vår politik A-Ö Våra Program Våra Rapporter Kongress 2017
Vi genomför just nu en analys för att aktualisera våra texter angående vår politik. Återkom gärna snart för att se våra uppdaterade texter.

RKU BEMÖTER SSU

PHILIP BOTSTRÖM KOMMER antagligen gå till historien som en av de största karriärsterna som SSU fostrat. Många minns nog när han åkte taxi från Sälen till Stockholm för förbundets pengar och skyllde på att det inte fanns någon annan lösning. Nu under valåret använder han sin post i SSU som hävstång för sin personvalskampanj i riksdagsvalet. SSU och Socialdemokraterna tvekar inte med att flörta vilt med näringslivet och man bryr sig inte om den arbetarklass man säger sig företräda. Man har inte ens orkat lägga ner en kort stund på att formulera sin analys kring vinster i välfärden, vilket torde vara en enkel analys för ett förbund som ska företräda arbetarungdomar.

SSU är klassarbetets och förhandlingens ungdomsförbund. SSU har alltid hävdats att de varit Socialdemokraternas radikala »vänster«-kritiker, ett väldigt fånigt påstående när man idag enbart existerar för att hjälpa sitt moderparti hålla sig över 30 procent i väljarstöd. Botström borde koncentrera sig på att garantera arbetare i Sverige skäliga villkor istället för att twittra om hur bra det går för arbetsmarknaden.

TJOHO! SMART FÅR VI
DANSA UTAN TILLSTÅND!

GRÖN UNGDOM

GRÖN UTSUGNING

» För en levande landsbygd behövs närhet till nödvändigheter som livsmedel, postservice och skolor. Det kräver att offentliga arbeten i större utsträckning förläggs på glesbygden, då det skapar arbetstillfällen och service som gör det mer attraktivt att flytta till gles- och landsbygd. Lanthandlar och andra små företag skapar jobb på den svenska landsbygden. Därför är de mindre företagen viktiga för landets utveckling. Vi vill driva en politik som gynnar jobbskapande i växande företag. «

RKU BEMÖTER GRÖN UNGDOM

GRÖN UNGDOMS SKRIVELSE om landsbygden är på många sätt vettig och lyfter viktiga frågor om hur Sveriges medborgare som inte bor i storstäderna inte ska lämnas på efterkälken. Men efter fyra år med miljöpartiet i regering vet vi att man struntar i landsbygden och dess invånare. En skatthöjning på drivmedel slår som hårdast mot de som har det sämre ställt i landsbygden och i städernas förorter.

Den miljöpolitik som man företräder är visionslös i det att den missar det viktigaste, en förändring av systemet är det som kan rädda miljön och vårt klimat. Det kapitalistiska systemet, som Grön Ungdom tillsammans med MP vill »utveckla« är det som gör att klimatkrisen står för dörren. Endast en socialistisk världsordning där människors behov får gå före företags vinstjakt kan ge oss ett jämlikt samhälle och en miljö utan klimatkriser.

I SAMMA ANDETAG SOM GU säger sig vilja värna om en levande landsbygd säger man sig vilja driva en politik gynnsam för växande företag. Vi vet genom erfarenhet att växande företag alltid jagar vinst istället för att värna en levande landsbygd. När det blir för svårt att öka vinsten i Sverige flyttar man all sin produktion till ett land där lönerna är lägre och arbetsförhållandena är sämre.

Grön Ungdom och de andra ungdomsförbundens landsbygdspolitik är hyckleriartad, eftersom man missar att företag inte kan driva den omfattande förändringen. Det är folkets uppgift. Endast organiseringen för ett jämlikt samhälle kan ge en levande landsbygd.

CUF @cuf · 28 maj

"För samma pengar som man nu beskattar flygbolagen - hade man låtit de pengarna gå till biobränslen istället hade vi kunnat sänka utsläppen åtminstone dubbelt så mycket."

Magnus Ek @magnusaek · 18 maj

Avskaffa strandskyddet, släpp fram byggande utanför detaljplanerat område, tillåt pensionsverksamhet och gårdsförsäljning. Det kan man kalla frihetlig politik som låter landsbygden utvecklas!

RKU BEMÖTER CUF

FLYGSKATT ELLER INTE flygskatt kan komma att bli en av valets hetare frågor. De borgerliga politikerna är tydliga med att man gärna fortsätter flyga tills planeten helt överhettats, för de värsta konsekvenserna av miljöförändringarna kommer ändå inte drabba dem.

Centern vill gärna göra en poäng av att alla våra problem kommer försvinna när flygbranschen ställt om till biobränsle. Men man missar det faktum att om vi fortsätter flyga i samma utsträckning som idag skulle det krävas mer odlingsareal än jorden har, bara för biobränslet. Det enda riktiga är att byta system, få bort det förödande kapitalistiska system som håller på att utplåna vår planet. Miljöpolitik under den borgerliga diktaturen kommer alltid behöva anpassa sig till ett näringsliv som inte kan ställa om för att rädda miljön.

ATT NYLIBERALERNA i centern vill tillåta gårdsförsäljning av alkohol är inte speciellt förvånande, man har länge fört en agenda om att avskaffa alkoholmonopolet i Sverige. Man säger sig vilja landsbygden väl i och med denna reform, men det man är ute efter är att skapa en ny marknad för alkoholförsäljning. Kapitalet söker alltid – alltid – efter områden där marknader kan slås fast och på så sätt skapa mer rörelse för kapital. Liberalerna är kapitalets vilja uttryckt i politiska beslut. Man bryr sig inte om den misär det skapar för människor, vilket är den naturliga konsekvensen av gårdsförsäljning och ett avskaffande av monopolet. Utan alkoholmonopol ökar missbruket och sätter allt fler i en prekär situation. Att man i samma veva vill avreglera strandskydd och olika regleringar som finns på plats för att skydda vår gemensamma miljö är i samma riktning. Man vill skapa nya marknader för att öka kapitalförflyttning. Allt detta går emot en levande landsbygd, men det bryr sig inte CUF om. En levande landsbygd kommer ur medveten fördelning av våra resurser och tillgångar, där människovärde går före marknadsvärde.

LUF

»FET FRIHETS RöRELSE«

RKU BEMÖTER LUF

LIBERALA UNGDOMSFÖRBUNDET går, som brukligt är, sitt moderpartis ärenden och driver frågan om sänkta ingångslöner. De menar att sänkta ingångslöner för unga skulle göra det enklare för fler att få ett arbete. Men samtidigt som borgerligheten vill sänka våra löner för att företagen ska kunna roffa åt sig större vinster går allt fler unga och har svårt att klara hyran. Eftersom lönen de har att leva på är allt för låg. Det blir allt dyrare att leva i Sverige och att ytterligare sänka lönerna för oss unga är ett hugg i ryggen på de som ska bygga landet. Men förväntar vi oss något annat av LUF?

En bättre väg för att ge alla i samhället en bättre levnadsstandard är att lagstadga rätten till heltid, införa sex timmars arbetsdag och avskaffa osäkra anställningar som gör att unga drivs in i en ond cirkel av sms-jobb och psykisk ohälsa. LUF hymlar inte med att man går kapitalets och företagens ärenden istället för att se till ungas välmående.

VI I RKU ÄR ISTÄLLET TYDLIGA med att vi alltid företräder arbetarklassens behov. En arbetsmarknad där alla har ett jobb och en bra arbetsmiljö kommer aldrig bli verklighet i dagens krackelerade Sossesverige och inte heller i den liberala utopin LUF företräder.

Endast genom arbetarklassens frigörelse kan vi få de förhållanden och den trygghet som är nödvändig. Vägen framåt går inte genom sänkta ingångslöner för unga, den går genom organisering och klasskamp.

MUF

#TEAMULF

RKU BEMÖTER MUF

DET MODERATA UNGDOMSFÖRBUNDET har de senaste åren blivit allt mer urvattnat och förlorat sin egen ryggrad, till förmån för sitt moderparti. Man är nu en mindre version av moderpartiet som går Ulf Kristerssons ärenden i de flesta frågor, detta ses lätt i deras nuvarande kampanj #teamUlf. Det är såklart inget unikt för förvaltningspartiernas ungdomsförbund; att man sitter som en lydiga hund under partistyrelsen och följer minsta vink.

MUF:s ordförande Benjamin Dousa är en av de mer aktiva förbundsordförandena på twitter och sociala medier, där han verkligen inte är rädd för att säga vad han tycker. Samtidigt som han blundar för att Israel är en modern apartheidstat och framhäver landet som »mellanösterns enda demokrati« slår han ett slag mot Venezuela, ett land som har en väl utbyggd demokratisk process. I Venezuela har de senaste årens folkomröstningar varit demokratiskt utförda, något oberoende valobservatörer kunnat bekräfta vid varje val.

VI I RKU GLÖMMER aldrig hur Moderaterna såväl som deras ungdomsförbund alltid har ställt sig på diktatorers sida, så länge den fria marknaden gynnas. Man gjorde det gällande Francos Spanien, Pinochets Chile, Apartheidregimens Sydafrika och så också Israel.

Kampen för ett fritt Palestina har alltid varit en del av vårt förbunds arbete. Vi vet att Israel är en ockupationsstat som menar att hålla palestinierna fortsatt under förtryck. Allt sedan 1948 har palestinier fördrivits från sina hem och tvingats på flykt, samtidigt som den israeliska militären fängslar de som kämpar för sina hem och sitt land.

SPLITTRINGEN VAR EN BRA SAK

Tobias Andersson @SDTobbe · 20 dec. 2017
Förövrigt även tröttsamt att man kallar nazism för högerextremism när det onekligen är en vänsterideologi i grunden.

Stort tack till våra veteraner för att ni kämpat för en bättre värld.

RKU BEMÖTER KDU

KDU ÄR ÖPPNA MED att man slår vakt om det fria skolvalet. Självklart att KDU vill bevara sina egna rekryteringsbaser i form av de få kristna friskolor som finns i Sverige?

KDU är inte ett förbund som vill lösa segregationen eller de problem som finns i svenska skolor för den stora folkflertalet, man vill hellre se en modell där överklassens barn får fortsätta gå i skolor där de kan skyddas från den misär som drabbar barn och unga i förorter och glesbygd. Kristdemokraterna och deras ungdomsförbund är och förblir konservativa relikter. Segregationen i skolan och i samhället kan med lätta medel lösas om viljan finns. Ett självklart svar är förstärkandet av skolan och förbudet av friskolor. Att företag ska kunna sko sig på vår utbildning är absurt.

NÅGOT SOM OCKSÅ är absurt är flörtandet med Nato. Att vi ska ingå i en smutsig allians med den största krigsförbrytaren den här världen skådat, för att skydda oss från ett påstått anfall från Ryssland är befängt. Vi i RKU är de första att vilja ha fred, något som inte kommer genom imperialistiska sammandrabbningar och allianser. Ett medlemskap i Nato går emot vårt nationella självbestämmande samt folkrätten och sätter giriga kapitalisters vilja framför människors liv. KDU skulle nog behöva öppna den heliga skrift och läsa delen om att älska sin nästa, när man formulerar sin linje om Nato.

RKU BEMÖTER SDU

SD:S UNGDOMSFÖRBUND är yngst av de åtta, förbundet bildades 2015 efter ännu en av de konflikter som kommit att bli så frekventa hos nyfascisterna. De som tidigare var SDU har idag bildat Alternativ för Sverige, AfS, som är mer tydliga med sin främlingsfientlighet och menar att SD blivit tama.

Nåväl, Ungsvenskarna SDU, som SD:s officiella ungdomsförbund nu så vackert heter, har på många sätt enda funktion att locka unga att rösta på SD men man har också en del minst sagt radikala åsikter. Deras ordförande Tobias Andersson har bland annat gjort taffliga försök med att förklara nazismens ursprung. Vi i RKU föreslår att Andersson tar sig en titt på SD:s ursprung och åtminstone öppnar en bok om 1900-talets historia innan han uttalar sig om höger-vänster-skalan.

MAN ÄR OCKSÅ TYDLIGA med att man gärna ser tajtare band med imperialistmakterna i Nato, man förordar öppet en folkomröstning om svenskt medlemskap. Samt att man tackar våra veteraner för deras tjänst. Den nya uppfinningen veterandagen kan inte sägas vara annat än en hyllning till Nato:s invasioner och ockupationer de senaste 20 åren.

De svenska veteraner som SDU vill hylla är de som deltagit i invasionskrig och hjälpt kapitalet att ödelägga länder i jakt efter inflytande och makt. Vi ungmunnister vet bättre än att höja imperialistiska operationer och drabbningar till skyarna.

UNGA PÅ KOMMUNISTERNAS VALSEDLAR

Den nionde september är det som de flesta vet val till riksdag, landsting och kommunfullmäktige igen. Den riktiga förändringen av samhället kan aldrig gå genom parlamentariska församlingar, men att använda sig av dessa institutioner för att föra ut sin politik och driva sina dagskrav är ett bra sätt för att nå ut. Kommunistiska partiet ställer i årets val upp i ett flertal kommuner. Här nedan följer kortare intervjuer med unga partimedlemmar och RKU-medlemmar som står på valsedlarna i några av de kommuner där Kommunistiska partiet ställer upp till kommunfullmäktige.

NORRKÖPING

Linn Hamark är 22 år och studerar till sjuksköterska

Varför ställer du upp på Kommunistiska Partiets vallista till kommunvalet 2018?

Jag ser K som det enda alternativet för någon som vill ta kamp mot kapitalismen och dagens samhällsordning. Även om vi inte har några illusioner eller förhoppningar av utfallet av ett borgerligt val är det ett stort tillfälle för K men också för oss i RKU att sprida vår politik.

Vilka frågor har ni fokuserat på lokalt nu inför valet?

Bland annat 6 timmars arbetsdag, förbud för privatiseringar i Norrköpings kommun, körkortsutbildning för gymnasieelever och stopp för utförsäljningen av kommunala bostäder.

Hur arbetar ni i er partiavdelning inför valet?

Utöver vår vanliga aktivitet med bland annat torgmöten och affischering, kommer vi satsa mer på att möta människor runt om i Norrköping. Vi kommer ha valstuga och även slå upp vårt tält runt om i stan, bland annat vid större arbetsplatser. Jag tror också att det blir viktigt att K Norrköping är aktiva på sociala medier och utmärker sig där.

VARBERG

Andreas Verdin är 21 år och arbetar som undersköterska

Varför ställer du upp på Kommunistiska Partiets vallista till kommunvalet 2018?

Jag ställer upp därför att jag är stolt att kunna kalla mig kommunist, därför att jag tror att det enda sättet att förbättra Sverige (till en början) är genom en grovt socialistisk rörelse.

Vilka frågor har ni fokuserat på lokalt nu inför valet?

Den främsta för mig är ju 6 timmars arbetsdag då jag jobbar inom vården så vet jag att om det skulle införas så skulle sjukskrivningarna bli färre samt mycket gladare och mera motiverade personal.

Hur arbetar ni i er partiavdelning inför valet?

Vi i Varberg är på med flygbladsutdelning i grupper som vi är utdelade i, jag och några har hand om ett område i Varberg samt Läjet och Tvååker. Vi är också på Varbergs torg varje lördag och står där med vårt tält och delar ut flygblad och har fika. Den 16/6 ska vi ha en loppmarknad så vi kan samla in lite saker till valkassan.

KARLSTAD

Andreas Köhler är 24 år och arbetar som CNC-operatör

Varför ställer du upp på Kommunistiska partiets vallista till kommunvalet 2018?

För att jag vill arbeta för att avskaffa det kapitalistiska samhället. Ett orättvist samhälle som bygger på att några få ska tjäna pengar på andras arbete, som dessutom förstör miljön. Vi borde bygga ett samhälle som är jämlikt, där produktionen är till för att tillgodose människors behov, istället för några få personers profittjakt.

Vilka frågor har ni fokuserat på lokalt nu inför valet?

I Karlstad har vi valt att fokusera på 4 frågor till valet.

- Stoppa Muminvärldens (nöjespark) etablering på Skutberget. En bred folklig kamp pågår för att stoppa det.
- 6 timmars arbetsdag åt anställda i kommunal sektor.
- KBAB (Karlstad kommuns bostadsbolag) inte ska dubbelbeskatta. För närvarande används både hyra och kommunskatt för att KBAB ska gå med vinst.
- Sänk politikerlönerna(?)

Hur arbetar ni i er partiavdelning inför valet?

Vi kommer ha valstuga i Karlstad centrum precis som de andra partierna. I den lokala RKU-avdelningen kommer vi arrangera aktioner mot Skutberget och rikta in oss mot skolorna med bokbord och flygbladsutdelningar.

ROBERTSFORS

Rahwa Yhideo är 24 år och arbetar i butik

Varför ställer du upp på Kommunistiska partiets vallista till kommunvalet 2018?

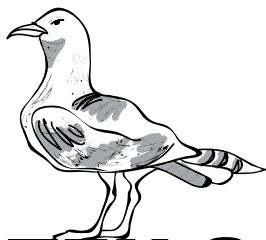
Jag anser att ideologin Kommunistiska partiet företräder är bra. Det finns många frågor som K driver som jag tycker är viktiga. Jag vill som enskild individ göra skillnad i samhället där jag bor. Speciellt är kvinnofrågor viktiga för mig. Jag anser att Kommunistiska partiet är det bästa alternativet för att arbeta med jämställdhetsfrågan och andra frågor.

Vilka frågor har ni fokuserat på lokalt nu inför valet?

Vi kommer jobba med många frågor men våra främsta är: Mer personal och utökad tid för varje hemtjänstbesök, sex timmars arbetsdag med bibehållen lön, för personal inom vården samt fler hyresbostäder, till rimliga hyror, i kommunen, för att lösa bostadsbristen.

Hur arbetar ni i er partiavdelning inför valet?

Vi har flera möten där vi lyfter olika frågor och diskuterar oss fram till hur vi ska arbeta med de frågorna lokalt, för att sedan använda oss av öppna möten för att få ut vad vi i Kommunistiska partiet Robertsfors tycker i dessa frågor. Vi kommer också använda oss av sociala medier för att nå ut.

STATEN OCH DEMOKRATIN

TEXT: ANDREAS KHÖLER

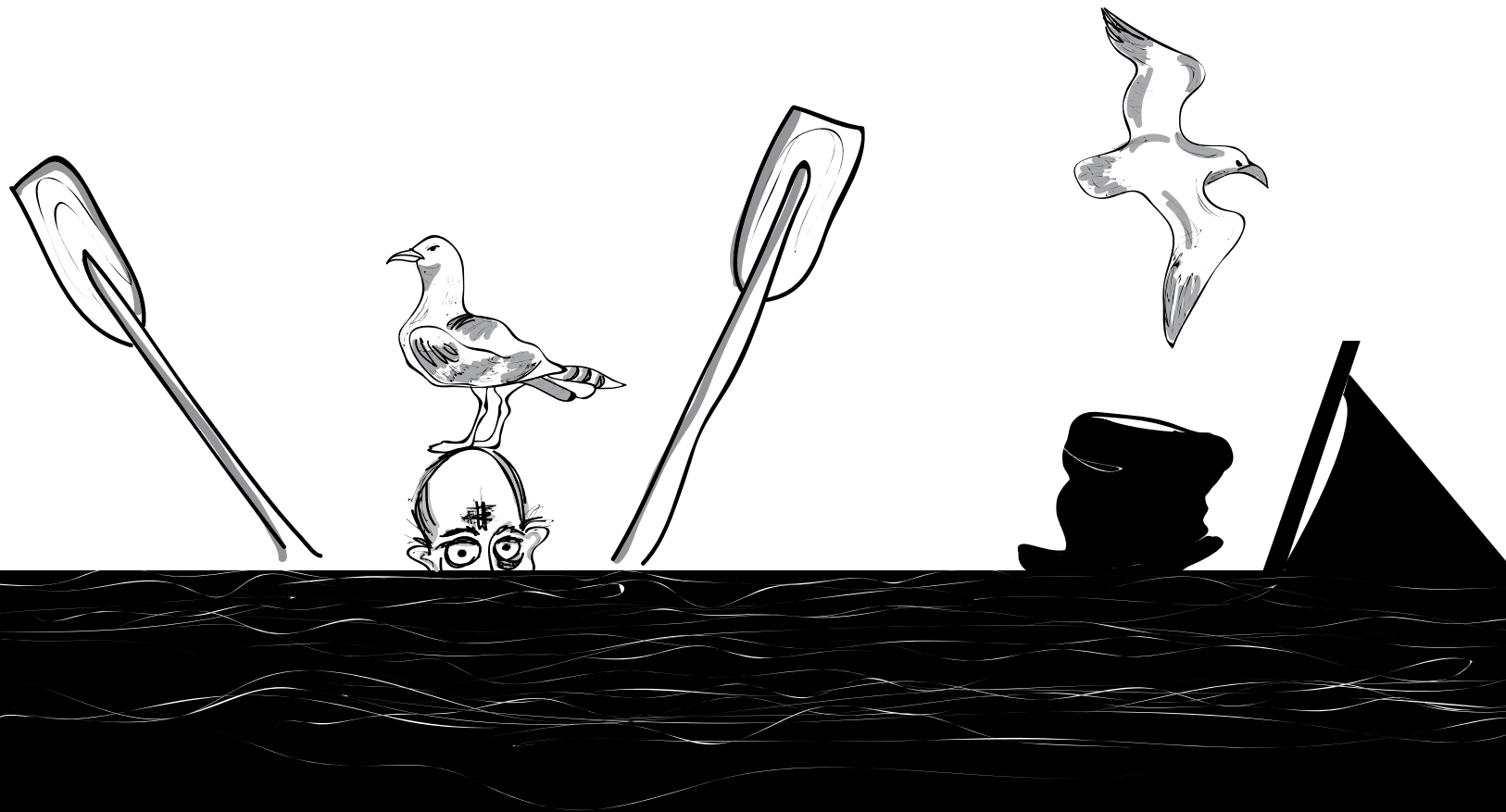

STATEN ÄR SÅLUNDA ingalunda en makt, som påtvingats samhället utifrån. Lika litet är den »sedliga idéns verklighet«, »förnuftets bild och verklighet«, som Hegel påstår. Den är snarare en produkt av samhället på ett bestämt utvecklingsstadium, den utgör bekännelsen att detta samhälle invecklat sig i en olöslig motsägelse med sig självt, splittrats i oförsonliga motsättningar, som det inte är i stånd att lösa. Men för att dessa motsatser, klasser med motstridande ekonomiska intressen, inte skall förrinta sig själva och samhället i fruktlös kamp, är det nödvändigt med en makt, som skenbart står över samhället, som har att dämpa konflikten och hålla den inom »ordningens« gränser. Och denna makt, som framgått ur samhället men som ställer sig över det och mer och mer aolägsnar sig från det, är staten.

SÅ SAMMANFATTADE FRIEDRICH ENGELS sin historiska analys av staten och dess ursprung i sitt berömda verk *Familjen, privategendomen och statens ursprung*. Denna sammanfattning kan ses som den marxistiska uppfattningen av staten.

Men denna beskrivning är inte fullständig för att förklara varken staten som makt eller vår tidsepok stat och demokrati. Men för att vi ska kunna förstå oss på dagens stat måste vi gå till källorna och använda oss av de teoretiska verktyg som framförallt Karl Marx och Engels har gett oss.

Statens uppkomst blev nödvändighet för samhället att, om än skenbart, kunna medla mellan klassernas motpoler, för att dämpa den hårdnande klasskampen. I den moderna svenska historien kan vi se många tydliga exempel på detta. Den allmänna rösträtten som liberalerna och Socialdemokraterna, om än i agitatorisk snarare än i faktisk sak kämpade för, kom som en »försonande« eftergift från den borgerliga staten. Detta för att dämpa den klasskonflikt som försiggick runt om i landet av hunger- och soldatkravaller, samt det socialistiska

exemplet i öst som gav arbetarklassen bevis på att en annan värld är möjlig.

De flesta av de rättigheter som arbetarklassen har fått (i form av anställningstrygghet, välfärd, politiska och sociala rättigheter med mera) är just till för att dämpa klasskampen, för att förebygga att klasserna sliter samhället i stycken i våldsamma arbetskonflikter. Det bör tilläggas här att när vi talar om våld i dessa sammanhang, så handlar det inte om fysiskt våld utan om olika former av tvångsmedel för att få igenom sitt klassintresse, som strejker eller straff.

DEN SVENSKA BORGERLIGA staten är ett typiskt exempel på hur staten går in som förmedlare när klasskampen skärps. Medlingsinstitutet är en av den borgerliga statens myndigheter, med en tjänstemannakår som ytterst kan kallas korrupt. När det varslas om konfliktåtgärder under en arbetsmarknadstvist mellan »arbetsmarknadens parter« (vilket i verkligheten bara är ett finare ord för klassmotsättningar, i sann socialdemokratisk fördunkling) så går medlarna in och »medlar«. Allt för att dämpa klassernas kamp.

Men eftersom vi, vilket vi senare kommer att komma till, lever i ett kapitalistiskt samhälle med en borgerlig stat, så brukar allt för ofta dessa

»medlares« bud vara till kapitalägarnas fördel, och allt för ofta går den av arbetarklassen valda representanter med på detta. Staten är en nödvändighet vilken har tillkommit som svar på klassernas ursinniga kamp mot varandra som tidigare nämnts, men företräder endast en av samhällsklasserna och upprätthåller den egna klassens intressen.

Om staten stod över samhället och inte hade den inneboende egenskapen att den upprätthåller borgarklassens förtryck av arbetarklassen, så skulle den kunna skänka arbetarklassen dess befrielse. Då hade den svenska socialdemokratin, som under nästan hela 1900-talet erhöll egen majoritet i riksdagen, kunnat befria arbetarklassen ifrån löneslaveriet och etablerat den fullständiga demokratin, som den ryska kommunistledaren Vladimir Lenin talade om.

DET ÄR JUST HÄRI SOM den borgerliga demokratin övergår till en kapitalistisk diktatur. Även om vi erhåller mänskliga rättigheter, så kan den borgerliga demokratin aldrig utöka demokratin till att även innefatta ekonomin. Därför talar Marx om ett löneslaveri. Den ställning arbetarklassen, som samhällsklass, innehar inom produktionen blir därmed ett slaveri, då

man inte i ägandeförhållanden äger de verktyg som producerar varor, utan endast arbetar med de. Arbetarklassen, folkflertalet, kan inte styra över sina liv, då man är bunden till åtta timmars arbetsdag då man säljer sin förmåga till arbete, sin arbetskraft, till kapitalisterna.

Om den borgerliga demokratin hade denna egenskap, att utöka demokratin till att även innefatta ekonomin samt produktionsprocessen, skulle den avskaffa sig själv för att ersättas med verklig folkakt.

UNDER 1870-TALET SÅ lyfte de tyska socialdemokraterna, som på denna tid kan anses mycket mer radikala än dagens socialdemokrati, parollen om »den fria folkstaten«. En svensk variant av denna paroll kan kallas »Det svenska folkhemmet«. Engels var redo att ge »ett temporärt berättigande« av denna paroll, men endast ur agitationsuttryck.

För som tidigare sagt, så är även den mest demokratiska av borgerliga stater, även det ett klassförtryck, trots alla dessa eftergifter som endast kan kallas att klasserna "försonar" sig med varandra.

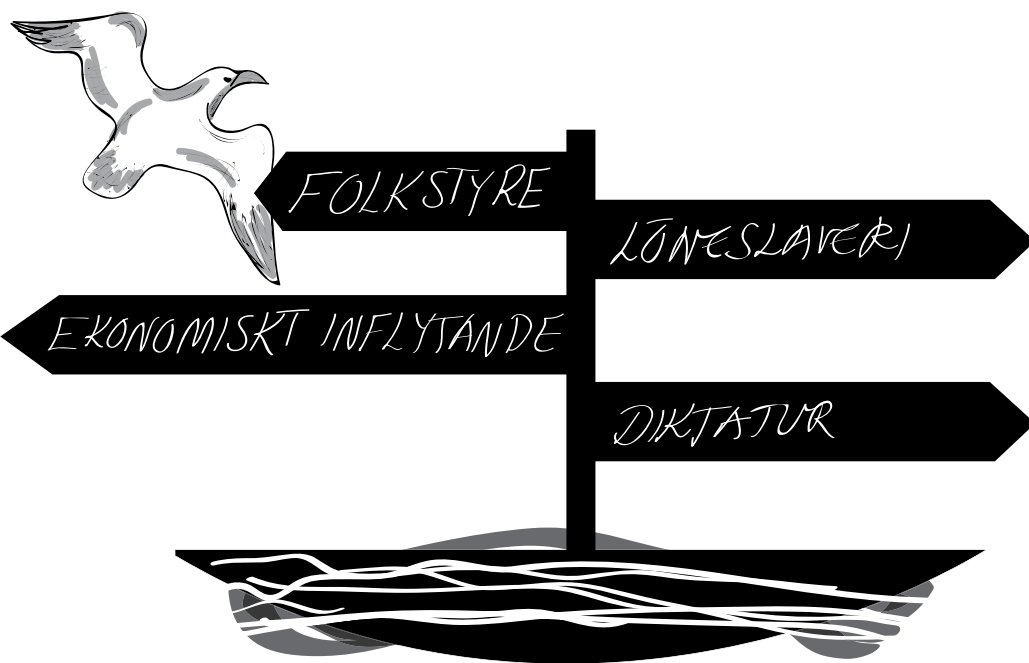
Det är just häri som den borgerliga demokratin övergår till en kapitalistisk diktatur

I DAGENS TIDSEPOK så har realsocialismen i östeuropa nått nederlag, efter restaureringen av den kapitalistiska samhällsordningen i de gamla sovjetrepublikerna. I samband med detta så cementerade den nyliberala ordningen sitt

världsherravälde. Samtidigt så urholkas, om än skenbart, även den borgerliga nationalstatens egen makt. I form av överstatliga institutioner som Europeiska Unionen, så

uppkommer ytterligare en makt, som säger sig stå ovanför samhället och skapar »ordning«, i sin mening ekonomin och upprätthåller freden inom Europa.

Denna kartellbildning av borgerliga stater, är om något, ett imperialistblock som istället för att bråka inom sig, upprätthåller det imperialistiska blockets förtryck av de tidigare koloniserade nationerna. Här är det värt att snabbt återropa Lenin ytterligare en gång. Parollen om »Europas förenade stater«, var en het socialistisk potatis under 1910-talet, men som Lenin menade, kan en sådan federation endast vara till arbetarklassens gagn, om det är en förening mellan socialistiska stater. Under kapitalismens ok kan det endast vara ännu ett verktyg att upprätthålla klassförtrycket.

DENNA NYLIBERALA VÅG har försatt den borgerliga demokratin i skälvande. Kapitalismens rovdrift rymms inte inom ordningen och nu ropar kapitalisterna och borgerligheten på inskränkningar i den liberala demokratin. Därför kan man se Näringslivets representanter nu skrifa efter att minska antalet riksdagsledamöter, större valkretsar och skapa specifika utbildningar för politiker. I dokumentären »Leve demokratin« av den före detta TV4 chefredaktören Jan Scherman, så intervjuar densamme storföretagens språkrör om demokratin. Kontentan var att politiker ska

ägna sig åt att skapa bra förmåner för företagen. På tåget får de med sig Ulf Kristersson, ordförande för Moderaterna. Helst ska man återgå till det system som praktiserades under 1800-talet, där man beroende på ägande var berättigad att rösta.

Jason Brennan är en av dessa klassiska liberalismens förespråkare, som även citerar Adam Smith, för att berättiga synpunkten att endast ett visst skikt av människor ska kunna vara berättigade att rösta. Jason Brennan hade rätt när han i dokumentären säger att demokratin avskaffar sig själv. Det är han själv en apologet för.

I SITT VERK *Pariskommunen* kommer Karl Marx fram till den slutsats att arbetarklassen kan inte ta den borgerliga staten i besittning för att etablera det vi kallar för proletariats diktatur, det verkliga demokratiska samhället som Lenin beskrev det.

Arbetarstaten måste aktivt arbeta för att dess förvaltare inte skapar sin egna samhällsklass, bland annat genom att inneha genomsnittliga arbetarlöner

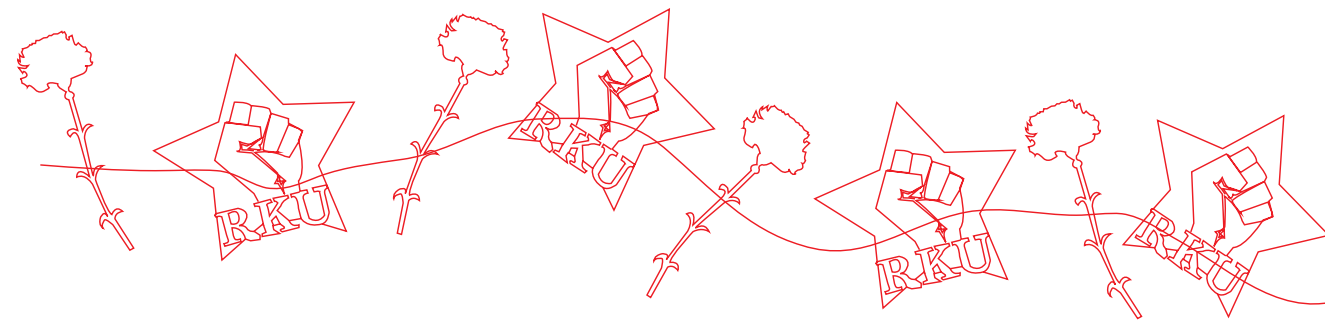
Utan för att kunna skapa det verkliga socialistiska samhället krävs en samhällsomvandling där den borgerliga staten bryts ner och en socialistisk stat kan etableras.

För att kunna nå detta mål måste arbetarklassen bilda sina egna maktorgan, vid sidan av den borgerliga maktapparaten. Hur detta kommer gå till kan i dagens nyliberala samhälle framstå enbart som en dröm. Men kapitalisternas ivriga kamp att urholka och luckra upp sin egna demokratiska samhällsordning, visar på den samhälleliga nödvändigheten.

Vi marxister vet att vi inte kan ta deras expertvärde i besittning, utan måste bygga upp det verkliga demokratiska samhället. Här tar vi lärdom från de tidigare försöken, må det vara en arbetarekommun i Frankrike eller i ett efterblivet feodalt kejsardöme i öst. Arbetarstaten måste aktivt arbeta för att dess förvaltare inte skapar sin egna samhällsklass, bland annat genom att inneha genomsnittliga arbetarlöner. Distansen mellan folket och de folkvalda måste vara så litet som möjligt och förflytta beslutsfattande till självaste rötterna.

Den verkliga demokratin verkar långt borta, ännu mer med nyliberalismens härjningar. Därför är det viktigt att vi sätter oss in i statens roll och ursprung, men även den borgerliga demokratin och vikten av den, gentemot kapitalisternas öppna diktatur.

Text: Andreas Köhler

DET VIKTIGASTE VALET!

VI HAR NU KOMMIT en bra bit in i valåret, för första gången ska jag få rösta i ett av våra »demokratiska« val. Familjemedlemmar och kompisar som vet om mitt politiska intresse frågar alltid undrande »Vad ska du rösta på?«.

När jag först blev politiskt intresserad, under förra valåret 2014, så satt jag spänd vid min TV-skärm och såg jublande hur vi hade fått en rödgrön minoritetsregering. Jag var naivt glad över att det i alla fall inte var en borgerlig regering längre. Praktiken visade mig fel. Min glädje och optimism över den rödgröna alliansen dog snabbt bort. Trots att vi nu hade en regering bestående av de partier som jag i skolan och via media hade lärt mig vara de progressiva arbetarpartierna så blev det inte bättre. Aktivisterna som jag tidigare hade sett vid stugorna på Stora Torget i Uppsala var spårlost borta. Vart tog socialdemokraterna, miljöpartiet och vänsterpartiet vägen efter valet?

DET TOG ETT ÅR EFTER valet tills jag letade efter alternativ. Socialdemokraternas obehagliga Palmenostalgi, Miljöpartiets oförmåga att faktiskt stå för något och Vänsterpartiets lojalitet mot Socialdemokraterna klingade falskt i mina öron. Varför blir inte samhället bättre med dessa progressiva krafter i makten? Varför finns det inte nog med jobb åt alla? Varför kändes det som att min och alla andra arbetarungdomars framtid var så osäker, men inte medelklassungdomarnas som gick på samma skola? Svaren fick jag när jag läste det Kommunistiska Manifestet och annan marxistisk litteratur. Jag insåg att det var kapitalismen och reformismen som var problemet. Under mitt sista år i grundskolan så hade jag bestämt mig för att gå med i ett ungdomsförbund.

Jag gick på några studiecirklar hos Ung Vänster, men insåg fort att de inte var något annat än sossar som älskade sin ombudsman. När jag för första gången såg RKU så var det på ett torgmöte. Innan dess hade jag aldrig sett ett politiskt parti göra

något sådant Efter lite basarbete och studiecirklar med RKU så förstod jag att det var här förändring skulle ske och några veckor efter att jag slutat grundskolan så blev jag medlem i Revolutionär Kommunistisk Ungdom.

EFTER FYRA ÅR AV ATT konstant läsa nyheter från alla håll och kanter och två år av politiskt arbete med RKU så har jag fått svar på mina frågor. Anledningen till att jobben inte finns, anledningen till att partierna övergav oss arbetarungdomar, anledningen till att framtiden

Sverige har blivit rikare och rikare, men arbetarna, speciellt arbetarungdomarna har fått det sämre

kändes meningslös var på grund av att det gynnade kapitalisterna. Sverige har blivit rikare och rikare, men arbetarna, speciellt arbetarungdomarna har fått det sämre. Reformismen tjänar uppenbart kapitalet och

står i vägen för en riktig förändring Reformismen som är anledningen till att de så »flokliga« arbetarpartierna stod och glatt lyfte upp mina förhoppningar om att efter valet 2014 så skulle allt bli bättre om de rödgröna hade makten, för att sedan försvinna och inte komma tillbaka.

Nu när jag snart kommer att få rösta i ett riksdagsval för första gången i mitt liv, är det något som jag ser fram emot. Inte för att jag tror på att min och resten av Sveriges röster kommer att spela någon roll för Sveriges framtid. Jag ser fram emot valet för att då kan vi kommunister återigen visa hur reformismen fungerar i praktiken. För det viktigaste valet är inte valet till kommun, landsting och riksdag. Det viktigaste valet är att organisera dig.

Erik Kalantar är 17 år och medlem i RKU-Uppsala

KUBA

– ERFARENHETER,
SJÄLVSTÄNDIGHET
OCH REVOLUTION

TEXT: NADJA LUNDBERG

*När vi kommunister blir anklagade för att vara »diktaturkramare« är Kuba ett ständigt återkommande exempel. Ett land som hävdas styras av en ond regim med ett folk som under decennier skall ha levt under förtryck av de onda diktatorerna Castro. Därför kommer vi i en artikel i detta nummer av *Rebell* gå igenom det styrelsesklick som är gällande på Kuba. Hur det historiskt har utvecklats och varför det idag ser ut som det gör.*

LIKT STORA DELAR av det vi nu kallar Latinamerika var Kuba under lång tid en spansk koloni. Den ursprungsbefolkning som levt på ön i årtusenden blev efter spanjorernas ankomst 1492 snabbt förslavad och började avlida i stora antal på kolonistörernas plantager och till följd av de nya sjukdomar som fördes med från Europa. För att kunna ersätta den förlorade arbetskraften på Kuba påbörjade kolonistörerna den afrikanska slavhandeln, där man kidnappade eller köpte människor från den västafrikanska kusten. Dessa slavar skeppades sedan över Atlanten för att plundra den amerikanska kontinenten på naturresurser och och skicka dessa vidare till Europa för förädling och ekonomisk vinning.

Under mitten av 1800-talet var hälften av den kubanska befolkningen slavar eller slavättlingar. 1791 skedde ett slavuppror på grannön Haiti, vilken då var en fransk koloni. Efter upproret flydde många av Haitis sockerplantageägare till Kuba, vilket bidrog till en ökad import av slavar samt en ökad produktion av socker i början av 1800-talet.

DÅ KUBA ÄR EN Ö som ligger mycket strategiskt till i förhållande till resten av kontinenten blev den därför ett nav för den transatlantiska handeln. Under 1800-talet växte dock kubanernas missnöje med de spanska kolonistörerna. Den ägande klassen på Kuba började störa sig på de höga skatter som de ålades. Skatter och tullar som oavkortat skickades till »moderlandet«, det vill säga Spanien.

Plantageägarna började knyta kontakter med USA för att få hjälp att undvika slavuppror samt utvidga exporten. Samtidigt började idén om och kampen för ett fritt Kuba spridas bland mindre jordbrukare på ön, vilka inte var lika beroende av slavhandeln. År 1868 utbröt det första kubanska befrielsekriget. Det var i huvudsak mindre

plantageägare och frigivna slavar som tog del i kriget, då ägarna av de stora sockerplantagen var allt för rädda för ett avskaffande av slaveriet för att ta del. Men efter ett tio år långt blodigt krig tvingades befrielsekämparna till en fred med Spanien 1878.

MEN FREDEN BLEV KORTVARIG och allt tydligare började USA:s intressen för Kuba att visa sig. Flera gånger försökte man köpa kolonin från Spanien, men utan framgång. Under den här perioden var Kuba redan ekonomiskt beroende av USA då stora delar av det rörsocker som producerades exporterades dit. Med att tekniken utvecklades

blev med tiden slavhandeln allt mindre lönsam och avskaffades på Kuba 1886.

Till de mest kända deltagarna i det andra kriget för självständighet hör poeten och teoretikern José Martí som

även var grundare för Kubas Revolutionära Parti. Även detta upproret möttes med hänsynslöshet av Spanien och hundratusentals människor dog.

Efter flera år av stridigheter såg USA sin chans att ingripa och efter att en US-amerikansk pansarfartyg, USS Maine, sprängts förklarade man krig mot Spanien och skickade mängder med trupper till Kuba. I Paris i december 1898 tecknade USA och Spanien fredsavtal helt över huvudet på kubanerna.

EFTER DETTA FÖLJDE EN US-amerikansk ockupation av Kuba fram till 1902. Då den kubanska republiken kunde utropas, men med en grundlag och ett styre som var godkänt av USA. En, för USA viktig del i den nya grundlagen var det tillägg som gav USA rätt att militärt gå in på Kuba närhelst de ansåg att ens intressen var hotade. Tillägget gav också USA rätten att upprätta militärbaser på ön, vilket de gjorde redan året efter i provinsen Guantánamo på Kubas sydöstra del.

Flera gånger utnyttjade USA sin »rätt« att militärt

Men freden blev kortvarig och allt tydligare började USA:s intressen för Kuba visa sig

invadera Kuba under 1900-talet. Sammanlagt gick man in tre gånger på Kuba och ockuperade landet på nytt. Flera ekonomiska avtal upprättades mella Kuba och USA och efter några år dominerade men nästan hela den kubanska ekonomin och exporten av huvudsakligen socker och tobak. Första världskrigets utbrott gjorde att tidigare storproducenter av sockerbeter, bland annat Tyskland, försvann från marknaden och efterfrågan på socker blev därför under några år mycket stor.

UNDER DECENNIER AVLÖSTE

sedan olika amerikanska marionettregeringar varandra på Kuba. Efter politiska oroligheter 1933 grep Fulgencio Batista makten, då den tidigare diktatorn Gerardo Machado störtats. Batista kom från enkla förhållanden på Kuba, och var den första presidenten utan koppling till spank överhet. Innan han tog makten och utropades som president var han landets arméchef. Mellan åren 1940 och 1944 genomfördes på Kuba, under Batistas regim, sociala stödprogram och reformer till förmån för landets fackföreningsrörelser.

Men under sin tid som president roffade Batista åt sig en stor förmögenhet, av vilken han placerade stora summor i US-amerikanska banker. Efter att blivit avsatt av konstitutionen, då hans utplockade

Befrielsekriget mot Batista under 50-talet skapade en nationell enighet på Kuba som sedan dess varit nödvändig för att kunna stå emot USA-imperialismens ständiga försök att återfå kontrollen över landet

efterträdare Carlos Zayas förlorat presidentvalet 1944 spenderade Batista några år i exil i USA. Han återvände till Kuba för att den 10 mars 1952, åter ta makten genom en militärkupp. Konstitutionen åsidosattes sedan fullständigt och 1954 genomfördes ett presidentval på Kuba med Batista som den enda kandidaten.

UNDER MITTEN AV 50-talet började kampen mot diktatorn Batistas förtryck på Kuba att organiseras. Det kubanska folket kämpade för drägliga förhållanden, bättre löner samt skolor och sjukvård som även

inkluderade landets fattigaste. Under åren hade en rörelse börjat växa fram, uppkallad efter en attack som utfördes mot ett av landets mest ökända fängelser, Moncada-kasernen i Santiago de Cuba på landets sydöstkust 1953. Till minne av de som stupade under attacken uppkallades rörelsen efter det datum då den utfördes, 26 juli.

ÅREN SOM FÖLJDE efter 26 juli 1953 förde med sig ett växande krav på nationell frigörelse. Tiden var mogen för ett nytt försök att störta Batista. Den 25 november 1956 seglade den 18 meter långa båten *Granma* från Mexiko mot Kuba. Ombord på båten fanns 82 stycken gerillakrigare ledda av Fidel Castro. Samma dag genomfördes på Kuba flera

attacker mot regimens fästen på Kuba. Granmas avsegling blev startsignalen för den kubanska revolutionen.

Efter flera års stridigheter mellan gerillan och regimen utropade gerillan seger på morgonen den första januari 1959 efter uppgifter om att Batista hade flytt landet. Genom sin radiokanal *Radio Rebelde* uppmanade 26 juli-rörelsen hela landet men i huvudsak landets arbetarklass till en generalstrejk för att skydda gerillans seger och förhindra kuppöversök. Generalstrejken genomfördes och befrielsearmén kunde samlas i Havanna.

EFTER REVOLUTIONEN har

Kuba ett unikt personvalssystem när det gäller kommun-, läns-, och nationella församlingar, regering samt president. Valen är hemliga personval, inte partival vilket är det vi är vana vid. Inga partier är tillåtna att ställa upp i valet eller får bedriva valkampanjer. Rösträtten är idag 16 år och alla över 18 år kan nomineras till nationalförsamlingen. Alla valda instanser har regelbunden rapporterings- och redovisningsplikt gentemot sina väljare, vilka mellan valen kan återkalla de valdas mandat.

HUR KOMMER DET då sig att man brukar detta unika system på Kuba? Det har arbetats fram

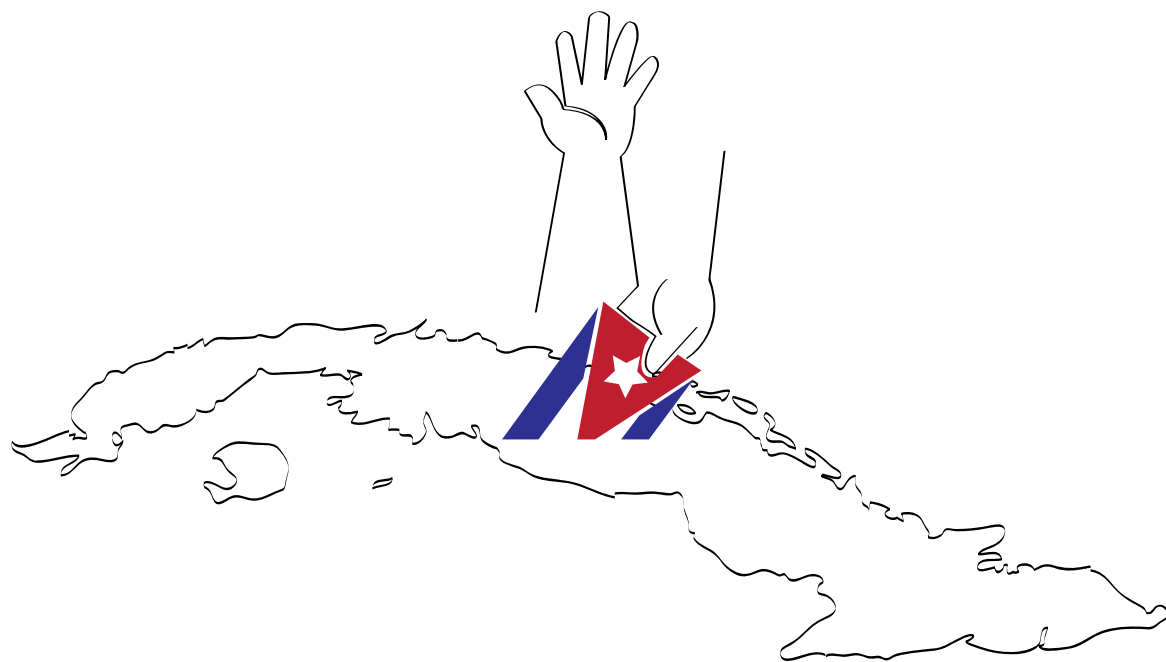
genom historiska lärdomar av tidigare erfarenheter i den kubanska historien. En viktig insikt och erfarenhet är att man inte kan låta utländska krafter eller investeringar i valkampanjer påverka de nationella valen.

Detta är erfarenheter man drog under åren som USA:s bakgård och halvkoloni, då man hade ett korrupt flerpartisystem som kunde styras med investeringar utifrån. Redan José Martí, idag Kubas nationalhjärte, talade om vikten för ett revolutionärt parti för att kunna hålla spanjorerna och USA borta från landet.

Befrielsekriget mot Batista under 50-talet skapade en nationell enighet på Kuba som sedan dess varit nödvändig för att kunna stå emot USA-imperialismens ständiga försök att återfå kontrollen över landet.

KUBAS KOMMUNISTISKA PARTI (PCC) roll är främst ideologisk och partiet får enligt grundlagen inte lägga sig i folkmaktens arbete, det vill säga de valda församlingarnas maktutövning. Detta framgår av Kubas grundlag. En grundlag från 1976 arbetades fram under tiotusentals rådsmöten där mer än sex miljoner kubaner deltog, vilket då var i princip hela landets vuxna och rösträttsberättigade befolkning

Det, efter diskussion, framtagna

grundlagsförslaget lades sedan ut till folkomröstning och med ett valdeltagande på 98 procent, röstade 97,9 för förslaget. På Kuba har man idag i regel ett högt valdeltagande. De senaste valen har snittat på 89 procent och deltagandet har sedan revolutionen aldrig varit under 82 procent.

ALLTSÅ ÄR VARKEN Kommunistpartiet eller något annat parti med i valen. Systemet som det ser ut nu syftar till att undanröja ojämlikheter och bristande balans mellan kandidaterna i valen. För att dra en jämförelse med hur valkampanjer i kapitalistiska länder i regel ser ut, där den som har mest pengar är den som når bäst ut med sitt budskap.

Du kan då köpa dig annonsplatser i stort sett överallt i samhället, på stora planscher längs med landets alla vägar, låta sitt ansikte tryckas på stadernas bussar och låta dyra välgjorda valfilmer rulla som reklam-TV under hela valkampanjen.

UNDER DET FÖRSTA SKEDET av valprocessen på Kuba väljer man ut alla kandidater på lokal nivå. Man röstar alltså på sina grannar, baserat på deras meriter. De kandidater som sedan röstats fram får sedan inte driva några privata valkampanjer. Inga privata pengar är inblandade i processen. Det som är gällande är att alla kandidater, oavsett deras politiska uppfattningar eller ekonomiska status, garanteras samma tillgång till landets väljare och media.

För väljarna presenteras kandidaternas meriter

och kvalifikationer i något som är att likna vid ett CV. Denna presentation går sedan att återfinna i offentliga byggnader, vilka alla kubanska medborgare har tillträde till.

ATT VARA POLITIKER PÅ Kuba är i huvudsak ett deltidsjobb, vilket även är obetalt bortränat ersättning för utebliven inkomst under partiuppdrag.

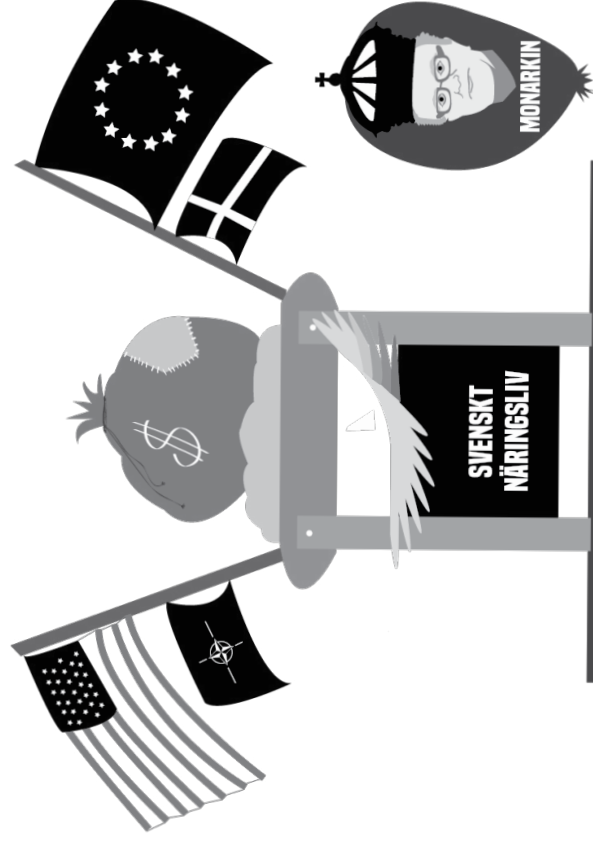
Detta går att jämföra med att ett av kommunalråden i Göteborg Ann-Sofie Hermansson

kan plocka ut 82 570 kr i månaden (GP 2017-11-02). Efter att de kubanska ledamöterna utfört sitt politiska uppdrag återvänder de till sina tidigare arbetsplatser. Man går inte direkt över till en bolagsstyrelse eller

intresseorganisation, vilket varit fallet med många svenska tidigare ministrar och riksdagspolitiker. De valda instanserna på Kuba kan när som helst avsättas från sina poster om en majoritet av väljarna kräver detta.

DET KUBANSKA politiska systemet är unikt, precis som landets historia. För att citera den nu framlidne Fidel Castro *En revolution är ingen dans på rosor, det är en kamp mellan framtiden och det förflutna*. Likt den dynamiken så är det system som idag praktiseras på Kuba är en produkt av landets historiska erfarenheter.

Text: Nadja Lundberg

SVENSKT
NÄRINGSLIV

VOLVO

H&M

RÖSTA PÅ OSS! VI ÄR ALLA FÖR FORTSATT
KAPITALISM OCH KLASSAMHÄLLE!

ÖVERPRODUKTION

ARBETARKLASSEN

MILJÖN

NY LOKALORGANISATION!

I januari startades en ny lokalorganisation i Växjö! Om du bor i Växjö och är intresserad av R-KU, hör av dig till oss centralt så sätter vi dig i kontakt med den lokala styrelsen!

LYCKADE DISTRIKTSKONFERENSER!

UNDER FEBRUARI arrangerade R-KU distriktskonferenser i tre av våra fyra distrikt. Södra distriktet samlades i Malmö, västra i Göteborg, östra i Norrköping. På distriktskonferenserna diskuterades de utskott som tillsätts av centralstyrelsen och deras

arbete. Dessutom diskuterades Organisera dig-kampanjen och hur den ska brukas av förbundet. Norra distriktet håller konferens 10 mars. R-KU anordnar varje termin distriktskonferenser, håll utkik på vår hemsida för information om höstens distriktskonferenser.

NATIONELL KONFERENS

VARTANNAT ÅR SAMLAS medlemmar och sympatisörer i R-KU från hela landet för nationell konferens. Nationella konferensen arrangeras för att samla förbundets medlemmar för att diskutera relevanta frågor. Årets konferens kommer ha temat Val och demokrati!

VI GÅR IN I VALÅRET 2018 med en valrörelse där det fortfarande är mycket oklart vem som kommer få styra Sverige efter 9 september. Men något som redan är bestämt är att vi inte kommer få det bättre oavsett vem som blir statsminister eller vilka som får bilda regering. Det enda som kan garantera en förbättring för oss ungdomar är organiseringen för ett mer jämlikt samhälle. Årets nationella konferens kommer som sagt handla om Val och demokrati, som en avstamp i vårens kampanj "gör det viktigaste valet - organisera dig!".

Vi kommer både diskutera varför den liberala demokratin är odemokratisk, samt hur det socialistiska samhället skulle kunna utformas för att lösa de problem som finns i ett kapitalistiskt samhälle. Som en viktig del i vår Organisera dig-kampanj, hoppas vi att den nationella konferensen för med sig goda diskussioner och stärker förbundet inför det fortsatta arbetet under kongressperioden.

DEN NATIONELLA KONFERENSEN hålls under Kristi Himmelfärdshelgen, i år den 10-12 maj, i Göteborg. Medlemmar och sympatisörer från hela landet är inbjudna att delta! Ju fler som kommer, desto roligare och bättre blir vår nationella samling! Alla medlemmar och sympatisörer är välkomna att anmäla sig centralt, lokalorganisationer gör enklast att anmäla sig i grupp.

REBELLREDAKTIONEN INFORMERAR

Nummer 3-2018 av *Rebell* beräknas komma ut i oktober.

Tidningen kommer ha temat **indoktrinering och propaganda**.

Kom med i kampen!

R-KU är ett revolutionärt kommunistiskt ungdomsförbund som kämpar för att förändra hela samhället och skapa ett nytt, mänskligare samhälle byggt på socialismens principer. För att nå socialismen krävs att du och alla andra lägger sig i det som sker i samhället. Socialismen måste byggas på vår egen kamp, kampen för våra rättigheter; en bra skola, bostad och arbete; kampen för en ljusare och bättre framtid. För att kunna genomdriva en förändring krävs att vi enar oss och går samman. Kom med i R-KU!

Kontakt och prenumerationsfrågor:

Nadja Lundberg och Arvid Gustafsson, R-KU
Box 311 87, 40032 Göteborg
031-244417, www.rku.nu
Besöksadress: Fjärde Långgatan 8b

För prenumeration på *Rebell*:

betala in pengarna direkt på *Rebells* pg 513998-5 och ange namn och adress.

- Vanlig prenumeration 100 kr
- Stödprenumeration 200 kr
- Kampprenumeration 300 kr

PROLETÄREN

Det finns bara en kommunistisk veckotidning och det är *Kommunistiska Partiets Proletären*. *Proletären* är tidningen som varje vecka rapporterar om kapitalismens härjningar och utsugning och motståndet på arbetsplatserna. Den är ett måste för varje revolutionär. Ta en prenumeration redan idag!

50 kr per månad

(autogiro)

Ring: 031-142634, e-post: pren@proletaren.se
www.proletaren.se

POSTTIDNING B

Rebell
Box 31187
40032 Göteborg

»Det kapitalistiska samhällets frihet förblir alltid ungefär densamma som friheten var i de forngrekiska republikerna: en frihet för slavägarna. De nutida löneslavarna förblir, i kraft av den kapitalistiska exploateringens villkor, till den grad nedtryckta av nöd och elände, att de »har annat att tänka på än demokrati och politik«, att befolkningsmajoriteten under händelsernas vanliga, fredliga förlopp är utesluten från deltagandet i det offentliga och politiska livet.«

- Vladimir Lenin, 1917

